๑

ผู้มาเยือน

หมู่บ้านดงหลวง จังหวัดเชียงใหม่

ทางเนินเขามีเสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มมาแต่ไกล ก่อนที่รถคันหนึ่งจะปรากฏขึ้น มุ่งหน้าผ่านซุ้มประตูทางเข้าจนฝุ่นดินฟุ้งกระจาย ชาวบ้านที่ยืนรอต่างชะเง้อชูคอกันสลอน เพราะนานๆ ทีจะมีรถยนต์เข้ามาถึงที่นี่

'ทอง' ผู้ใหญ่บ้านวัยสี่สิบตอนปลายยืนยิ้มร่าอยู่ที่หัวบันไดบ้าน ตะโกนเรียก 'คำแก้ว' ศรีภรรยาและ 'บัวชุม' ลูกสาวให้ลงจากเรือน หันไปสั่งไอ้อินลูกน้องคนสนิทให้เดินตาม

รถจี๊ปรุ่นปีหนึ่งเก้าเจ็ดศูนย์จอดนิ่งจนเครื่องดับสนิท พอฝุ่นควันจางหายประตูด้านคนขับก็เปิดออก พลขับร่างผอมวิ่งปรี่ไปเปิดประตูผู้โดยสารฝั่งซ้ายมือ ผู้ที่โผล่ออกมาจากรถเป็นชายวัยห้าสิบปีรูปร่างสันทัด แต่งตัวด้วยเสื้อยืดคอปก กางเกงยีนดูสะอาด แถมยังสวมหมวกคาวบอย โก้อย่างกับพระเอกหนัง

"ยินดีต้อนรับสู่หมู่บ้านดงหลวงครับ" ผู้ใหญ่บ้านดัดเสียงเป็นสำเนียงคนสยาม ทำเอาชาวบ้านขมวดคิ้ว เพราะไม่ค่อยจะได้ยิน 'พ่อหลวงทอง'

พูดแบบนี้กับใคร

ทองไม่เคอะเขิน ถึงไม่อยากพูดก็จำเป็นต้องพูด เพราะแขกที่มาหาเป็นถึงข้าราชการที่ใหญ่ที่สุดในอำเภอ

นายอำเภอ 'ครรชิต'

"นั่งรถนานจนเมื่อย ไม่นึกว่าจะไกลขนาดนี้" แขกมาเยือนบ่นพร้อมถอดหมวกคาวบอยออกมาพัด "ยิ่งตอนข้ามสะพานแม่น้ำ ฉันลุ้นแทบตาย กลัวว่ารถจะตกลงไป ฉันว่าคงต้องหางบมาสร้างสะพานดีๆ ให้แล้ว" เขาเอ่ยเจือเสียงหัวเราะถึงการเดินทางอันทรหดและยาวนาน

พ่อหลวงทองขยิบตาให้บัวชุมนำน้ำเย็นใส่ขันมาส่งให้ นายอำเภอรับมาดื่มด้วยความสดชื่น

ประตูที่นั่งผู้โดยสารมีคนออกมาอีกคน เผยให้เห็นว่าเธอเป็นสตรีอายุราวยี่สิบกว่า ใบหน้าแต่งแต้มให้สวยด้วยเครื่องสำอาง ดวงตาบดบังด้วยแว่นกันแดดเก๋ไก๋ หญิงสาวสวมเสื้อเชิ้ตสีแดงแปร๊ด กางเกงขายาวเข้ารูปลายตารางตามสมัยนิยม ชาวบ้านที่ได้เห็นต่างตาโตอ้าปากค้าง

เมื่อเห็นว่าทุกคนต่างมอง นายอำเภอจึงได้เวลาแนะนำ

"ผู้ใหญ่ทอง นี่ยุวดี ลูกสาวฉันเอง เธอเพิ่งมาจากกรุงเทพฯ ก็เลยชวนมาเที่ยวที่บ้านดงหลวงด้วย" ครรชิตแนะนำพร้อมกับส่งขันน้ำให้

สาวชุดแดงส่ายหน้า "ไม่หรอกค่ะคุณพ่อ หนูไม่หิว" ปากบอก แต่สายตากลับมองคนรอบตัวอย่างดูแคลน

"ยินดีเลยครับนาย งั้นเชิญนายและคุณยุวดีพักผ่อนบนเรือนกันก่อนดีกว่า เดี๋ยวเย็นนี้พวกเราจะมีงานเลี้ยงต้อนรับนายและลูกสาวที่ศาลาวัดนะครับ"

"อะไรนะ! จะเลี้ยงต้อนรับที่ศาลาวัด" ยุวดีเอ่ยเสียงสูง ยกมือทาบอก "จะจัดงานศพหรือไง"

คำแย้งของบุตรสาวทำเอานายอำเภอสะดุ้งโหยง

"เป็นศาลาอเนกประสงค์ที่เราสร้างเสร็จและกำลังจะมีงานเฉลิมฉลอง

น่ะครับคุณยุวดี” ทองรีบชี้แจง “อีกอย่างงานศพคนบ้านดงหลวงเราจัดกันที่บ้าน ไม่ได้จัดกันที่วัดครับ” เจ้าของบ้านอธิบายต่อ คนล้านนานิยมจัดงานศพที่บ้านมากกว่าที่วัด ต่างจากภาคกลาง

ยุวดีพยักหน้าเหมือนเข้าใจแล้วยิ้มมุมปากให้คนที่มามุงดู พ่อหลวงทองจึงเดินนำแขกคนสำคัญขึ้นเรือน

ตะวันลาลับหลังดอย เสียงนกกาใหญ่น้อยร้องประสานบนยอดไม้รอบตัวค่อยๆ มืด เดือนดวงใหญ่เหินขึ้นฟ้า แจ่มใสงดงามราวกับสาวน้อยที่กำลังจะได้อวดโฉมแก่บุรุษ

อีกสองวันจะเป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำ แถมยังเป็นงานบุญปอยหลวง ค่ำนี้บ้านดงหลวงคึกคัก ศาลาอเนกประสงค์แห่งใหม่ถูกจัดแจงแต่งดาให้เป็นงานขันโตกต้อนรับนายอำเภอ

“ปีนี้หมู่บ้านเฮาโชคดี ท่านนายอำเภอมาร่วมเป็นเกียรติในงานบุญศาลาใหม่ ดูแลเปิ้นดีๆ เน้อ บ้านดงหลวงเฮาจะได้พัฒนา” ทองบอกกับชาวบ้าน เขาเพิ่งรับหน้าที่เป็นผู้ใหญ่บ้านจากหนานเป็งได้เพียงสามปี ชาวบ้านไว้วางใจให้ตระกูลของเขาสืบทอดตำแหน่งมาตั้งแต่บรรพบุรุษรุ่นทวด จนเมื่อได้เดินทางไปติดต่อราชการในตัวอำเภอ เกิดถูกชะตากับนายอำเภอที่เพิ่งย้ายมาใหม่ คุยกันไปคุยกันมาก็สนิท สบโอกาสสำคัญที่บ้านดงหลวงจะมีงานบุญ ทองจึงไม่พลาดชวนเจ้านายมาเที่ยว

นายอำเภอและลูกสาว พร้อมด้วยผู้ติดตามสองคน เดินลงจากเรือนของพ่อหลวงทองซึ่งตั้งอยู่ข้างๆ วัด ตื่นตาตื่นใจไม่น้อยที่ตอนนี้ตามถนนเรื่อยไปจนถึงศาลาแห่งใหม่ตกแต่งด้วยโคมหลากสี เทียนและผางประทีปถูกจุดตามทางส่องแสงวิบวับ ตุงสัญลักษณ์ของงานปอยปักเป็นแนวยาวไปจนถึงซุ้มประตูหมู่บ้าน

นักดนตรีเข้ามาในศาลาครบแล้วจึงเริ่มบรรเลงดนตรี สร้างบรรยากาศสนุกสนาน แขกบ้านไกลนั่งล้อมวงบนเสื่อ ทองในฐานะเจ้าบ้านรินสุราใส่จอกให้เจ้านาย ครรชิตยกดื่มและหัวเราะชอบใจ ไม่นานเหล่า

สาวน้อยคนงามก็ช่วยกันยกขันโตกอาหารมาวางตรงหน้า

"กินเต็มที่เลยนะครับนาย วันนี้พวกผมล้มวัวล้มหมูเพื่อต้อนรับนายโดยเฉพาะ มีทั้งลาบทั้งแกง" ทองยิ้มตาหยี ด้วยนิสัยนักเลง ใครถึงเรือนชานก็ต้องเลี้ยงดูไม่ให้ขาดตกบกพร่อง

ครรชิตกล่าวขอบใจ แล้วหันไปทางลูกสาวที่นั่งข้างๆ

"ยุวดี พอกินได้ไหมลูก"

ลูกสาวชายตามองอาหาร "ลาบดิบแบบนี้หนูกินไม่ลงหรอกค่ะ แล้วข้าวเหนียวนั่นก็ดูสกปรก"

"ไม่ต้องห่วงครับคุณยุวดี คำแก้วเมียผมเตรียมข้าวเจ้ากับผัดผักให้แล้ว เดี๋ยวมีลาบคั่วด้วย" ทองตอบเพราะคิดไว้แล้วว่าอย่างยุวดีคงกินอาหารพื้นเมืองไม่ได้แน่

"ขอบคุณค่ะ" เธอตอบ

"ลาบทางเหนือรสชาติเข้มข้นด้วยเครื่องเทศ ต่างจากลาบทางอีสาน" คนเป็นพ่ออธิบาย แล้วหันมาชวนทองซดสุราพื้นถิ่นต่อ

กระทั่งดนตรีพื้นเมืองเปลี่ยนเป็นจังหวะฟ้อนรำ สาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มหกคนก็เดินนวยนาดออกมา ทุกคนสวมชุดช่างฟ้อนสีสดใสกับซิ่นตีนจก ร่ายรำฟ้อนเล็บตามจังหวะ ต้อนรับบุคคลสำคัญที่มาเยือนหมู่บ้าน

"ฟ้อนเล็บของสาวๆ ในหมู่บ้านครับ คนหน้าสุดจำได้หรือเปล่า บัวชุมลูกสาวผมเอง" ทองกระซิบ

พอเห็นว่าเป็นลูกสาวผู้ใหญ่ ครรชิตก็หัวเราะชอบใจ "ขอบคุณมากนะทองที่ต้อนรับพวกเราเป็นอย่างดี แม้ว่าจะเป็นการมาเยี่ยมที่ไม่เป็นทางการเท่าไหร่นักก็ตาม"

ตัวอำเภอที่ครรชิตทำงานอยู่ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่สองร้อยกว่ากิโลเมตร ทว่าบ้านดงหลวงยังไกลกว่า เพราะห่างจากตัวอำเภอไปอีก ต้องเดินทางเกือบเป็นวัน บ้านดงหลวงผ่านดงหลวงสมชื่อ มีทั้งป่าใหญ่ แม่น้ำกว้าง อยู่ติดชายแดนพม่า เล่าลือว่าไม่ค่อยมีใครไปถึง ครรชิตเองก็อยาก

พิสูจน์ ขนาดเดินทางด้วยรถจี๊ปแรงดี ออกเดินทางตั้งแต่เช้าตรู่ มาถึงที่นี่ยังเกือบค่ำ

“แค่นายคิดจะมาเยี่ยมหมู่บ้านไกลๆ พวกเราก็ดีใจแล้วครับ”

นายอำเภอยิ้ม แล้วคดข้าวเหนียวมาจิ้มกับลาบวัว หันไปมองดูลูกสาวที่เอาแต่จ้องดูช่างฟ้อนจึงถาม

“ชอบไหมลูก”

“ก็...” มีเสียงหัวเราะในลำคอ “สวยดีค่ะ เหมือนในหนังเรื่อง*สาวเครือฟ้า*เลย นี่ถ้าคุณพ่อเป็นร้อยตรีพร้อม คืนนี้คงได้ช่างฟ้อนเป็นเมียแน่ๆ”

นายอำเภอสะดุ้งโหยง เหลียวซ้ายแลขวาเกรงว่าจะมีใครได้ยิน “พูดอะไรอย่างนั้นลูก เดี๋ยวผู้ใหญ่ทองก็ได้ยินหรอก”

“หนูพูดจริงนี่คะ ผู้ใหญ่ทองเองก็คงอยากให้คุณพ่อได้เมียเป็นผู้หญิงแถวนี้สักคน หรือไม่ก็คงอยากยกลูกสาวให้”

“ยุวดี!” บิดาเริ่มเสียงแข็ง ทว่าลูกสาวยังตีหน้าซื่อ

“คุณพ่ออย่าแกล้งทำเป็นเห็นใจพวกเขาเลยค่ะ คุณพ่อก็คิดไม่ต่างจากหนูหรอก คนที่นี่ก็แค่คนโง่ ป่าเถื่อน พวกเรามีหน้าที่แค่มาหาผลประโยชน์เท่านั้น” ลูกสาวเอ่ยพร้อมกับลุกออกจากวงขันโตกไป

“มีอะไรหรือเปล่าครับ หรือว่าคุณยุวดีไม่ชอบอาหารที่เราเตรียมให้” เจ้าของบ้านถาม

“ขอโทษที ยุวดีถูกตามใจจนเคยตัว อาจจะดูเสียมารยาทไปบ้าง” ครรชิตเอ่ยพร้อมกับถอนหายใจ บางครั้งเขาเองก็รู้สึกว่า...ตัวเองนั่นแหละที่ทำให้ลูกสาวกลายเป็นคนแบบนี้

สิบปีก่อนที่กรุงเทพฯ หลังจากครรชิตและนรินุชผู้เป็นภรรยามีเหตุให้ต้องหย่าร้างกัน ยุวดีไปอยู่กับฝ่ายแม่ซึ่งมีครอบครัวใหม่เป็นนายทหารใหญ่ ในขณะที่เขาเป็นเพียงข้าราชการต๊อกต๋อยและถูกกีดกันไม่ให้พบหน้าลูกสาว ยุวดีได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างตามใจและถูกสอนให้เกลียดพ่อ แถมพ่อใหม่ก็ปลูกฝังให้เธอรู้จักคำว่าแพ้ไม่เป็น เด็กหญิงจึงกลายเป็นคุณหนู

เอาแต่ใจ มองว่าเขาเป็นเพียงพ่อที่ไม่เอาไหน

ห้าปีต่อมา ครรชิตสอบได้เป็นนายอำเภอ มารับราชการไกลถึงเมืองเหนือ พ่อลูกแทบไม่ได้เจอหน้ากันอีก ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็เริ่มห่างหาย

แต่แล้วเมื่อวาน วันที่อากาศสดใส ยุวดีก็ปรากฏตัว ณ ที่ว่าการอำเภอ ครรชิตดีใจมากที่ลูกสาวอุตส่าห์ดั้นด้นมาหาถึงที่ทำงานซึ่งเป็นอำเภอไกลปืนเที่ยงของเชียงใหม่ เมื่อถามความเป็นมา ลูกสาวก็ตอบด้วยสีหน้าหยิ่งยโส

'ประเทศไทยหนูไปได้หมดทุกที่แหละ หนูไม่ได้ขี้ขลาดเหมือนคุณพ่อนี่คะ'

ครรชิตรู้แล้วว่า เด็กหญิงใสซื่อที่เคยประคองกอดได้เปลี่ยนไปแล้ว

เมื่อรู้ว่าบิดามีแผนการจะเดินทางไปบ้านดงหลวง ลูกสาวเมืองกรุงก็ยิ่งสนใจ ยืนกรานว่าจะขอตามไปด้วย ครรชิตจึงไม่อยากขัดใจ เพราะบางทีก็อยากให้ยุวดีรู้ว่า เขาก็เป็นพ่อที่พร้อมปกป้องลูกตัวเองได้เช่นเดียวกัน

ตลอดการเดินทางสู่บ้านดงหลวงต้องใช้ความอดทนสูง หนทางไกลกันดาร แถมเส้นทางยังคดเคี้ยวและเต็มไปด้วยเหวลึกอันตราย ยุวดีเองก็แทบทนไม่ได้ บ่นเอาแต่ใจตลอดทาง

'อดทนหน่อยลูก เดี๋ยวก็ถึงแล้ว' ครรชิตพยายามปลอบ

'หนูไม่คิดว่ามันจะลำบากขนาดนี้ คุณพ่อไม่เคยทำให้ชีวิตหนูสบายเลย'

ลูกสาวคงไม่รู้ว่าประโยคนั้นทำคนเป็นพ่อเจ็บช้ำยิ่งกว่าถูกมีดคมฟันแสกหน้า

ยุวดีเป็นคนพูดอะไรไม่คิด ทุกถ้อยคำเต็มไปด้วยคำหยามเหยียด เธอหัวเราะที่เห็นชาวเขาตัวมอมแมม รังเกียจเมื่อเห็นคนเป็นโรคคอพอก สรรเสริญแต่คนกรุง คุยโวถึงโลกตะวันตกจนครรชิตรู้สึกอึดอัด

อย่างเมื่อตอนเย็น บนเรือนไม้สัก เจ้าของบ้านจัดพิธีรับขวัญมัดมือตามธรรมเนียม เป็นการบอกเทวดาฟ้าดินและผีบรรพบุรุษว่าผู้มาเยือนไม่ใช่

คนแปลกหน้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะได้คุ้มครอง ตอนผู้เฒ่าหยิบเส้นฝ้ายมาผูกแขน ยุวดีก็หลุดหัวเราะ แถมยังกระซิบบอกบิดา

'ปัญญาอ่อนสิ้นดี คนที่นี่กำลังจะขอให้ผียอมให้เราเข้าหมู่บ้าน หนูว่าคนที่มีสิทธิ์อนุญาตคือคุณพ่อนะคะ ไม่ใช่ผีปู่ย่า'

ครรชิตส่ายหัวด้วยความหนักใจ บางทีเขาอาจจะเลื่อนกำหนดกลับให้เร็วขึ้น

ร่างบางก้าวออกจากศาลา เดินไปบริเวณลานโล่งข้างวัด เสียงสะล้อ ซอ ซึง ที่อยู่ด้านหลังเบาลง ยุวดีหยิบบุหรี่จากกระเป๋าออกมาสูบ เหลือบมองหญิงชราที่นั่งสูบยามวน ก่อนจะยิ้มเหยียดใส่และหันไปมองจันทร์บนฟ้า

หวนนึกถึงใครบางคนที่ตอนนี้คงตามหาเธอทั่วเมืองเชียงใหม่ แต่อย่างไรก็คงไม่มีทางหาเจอ เพราะตอนนี้เธอหนีมาไกลถึงบ้านดงหลวงแล้ว... สมน้ำหน้า

ริมฝีปากอิ่มพ่นควันออกมาเป็นสาย ลอยวนเลื้อยเป็นงูก่อนจะหายไปในอากาศ สาวสวยหมุนตัวเดินเล่นชมบรรยากาศรอบๆ หมู่บ้านแห่งนี้ช่างบ้านนอกคอกนา ทั้งไฟฟ้า น้ำประปา และสาธารณสุขพื้นฐานยังมาไม่ถึง ที่นี่เป็นดั่งเมืองลับแลไร้ความเจริญ ถ้าไม่มีเหตุทะเลาะกับ 'นิรุต' ไม่มีทาง...ที่เธอจะย่างกรายมาเยือน

เธอเดินไปตามแนวรั้วอิฐเก่าๆ ของวัด เจอรูปปั้นสิงห์สองตัวที่ซุ้มประตู เดินเข้าไปด้านในจึงเห็นวิหารขนาดเล็กตั้งตระหง่าน รูปปั้นพญานาคเลื้อยลงมาตามขั้นบันไดดูทรุดโทรม ไม่สวยงามเหมือนวัดในตัวเมืองเชียงใหม่สักนิด

มัวแต่มองรอบตัวเสียเพลิน ยุวดีก็ต้องสะดุ้งโหยง เพราะเพิ่งเห็นว่ามีบุรุษร่างใหญ่ยืนจ้องเธอในระยะห่างไม่ถึงสามเมตร!

ในมือเขาถือคบไฟส่องให้เห็นใบหน้าชัด ชายหนุ่มไม่สวมเสื้อ นุ่งผ้าเค็ดม่าม มีรอยสักตั้งแต่สะโพกลงไปจนถึงหัวเข่าทั้งสองข้าง สายตาที่จ้องมาทำให้ยุวดีใจสั่น

“มองอะไร!” เธอใช้เสียงข่มไม่อยากแสดงอาการ แต่คนตรงหน้าไม่สะทกสะท้าน ยังคงจ้องเธอด้วยสายตาที่เดาไม่ได้ว่าคิดอะไรอยู่ หึ...ไม่แน่ไอ้หนุ่มบ้านนอกคนนี้อาจกำลังตะลึงในความงามของเธอ

ดวงตาชั้นเดียวยังนิ่งเหมือนรูปปั้น คิ้วเข้มพาดเฉียง จมูกโด่งเป็นสัน กล้ามเนื้อหน้าอก แขน ขา เป็นมัดแน่น โดยรวมแล้วหล่อเกินที่จะมาหมกตัวอยู่ที่นี่ แต่ดูการแต่งกายก็แสนแปลก ไม่เหมือนชาวบ้านทั่วไป

“เสียมารยาท จ้องหน้าฉันอยู่ได้” เธอพยายามจ้องตอบ แต่แววตาคู่นั้นกลับทำให้รู้สึกเหมือนกำลังจมลงในบ่อน้ำลึก

ในที่สุดคนแปลกหน้าก็หมุนตัวเดินหนี

“นี่หยุดนะ จะหนีไปอย่างนี้น่ะเหรอ” เธอตะโกน ร่างใหญ่หยุดกึก ยุวดีเห็นว่าแผ่นหลังกว้างของเขามีรอยแผลเป็นเป็นทางยาว

เขาหันมามองหน้าอีกครั้ง แต่แล้วก็ตัดสินใจเดินต่อ

สาวกรุงเม้มปาก คนสวยอย่างเธอไม่ชอบให้ใครเดินหนีถ้าเธอไม่ได้เป็นคนสั่ง แล้วไอ้บ้านนอกนี่มันเป็นใคร

“ฉันบอกให้หยุด!”

ไม่เป็นผล คนถือคบไฟเดินต่อไปทางประตูวัด ร่างใหญ่เดินเร็วผิดมนุษย์มนา

“คุณยุวดีเจ้า”

เสียงเรียกชื่อสะกิดให้เธอได้สติ หันไปมองก็พบว่าเป็นลูกสาวของผู้ใหญ่บ้าน

“บัวชุม”

“ข้าเจ้าฮ้องคุณยุวดีตั้งหลายรอบ แต่คุณยุวดีก็บ่สนใจ” สาวน้อยถูกบิดาสั่งให้ออกมาตามหาหญิงสาวที่หายตัวไปจากงานเลี้ยงต้อนรับ

“ฉันกำลังคุยกับผู้ชายคนหนึ่งอยู่ เธอรู้จักเขาไหม”

“ไผกาเจ้า ข้าเจ้าบ่ทันหัน”

ยุวดีทำหน้านึก “คนที่หน้าตาก็พอดูได้ ไม่ใส่เสื้อ และมีรอยสักที่ขา

อ้อ เหมือนจะมีแผลเป็นที่ด้านหลังเป็นทางยาว” ในใจยังไม่เชื่อว่าเขาจะเป็นผี สาวสมัยใหม่เช่นเธอเชื่อในสิ่งที่พิสูจน์ได้เท่านั้น

“บ่หันลอเจ้า คุณยุวดีปิ๊กไปที่งานดีกว่า คนอื่นเป็นห่วง” คนอ่อนกว่าเอ่ยประโยคหลังช้าๆ เพื่อให้ยุวดีรู้สึกว่าควรเกรงใจ ก่อนจะหมุนตัวจากไป

ยุวดีแบะปากมองตามหลัง

‘เชอะ! ทำมาเป็นประชดประชัน คนอย่างฉันไม่จำเป็นต้องแคร์ใครทั้งนั้นย่ะ’

บัวชุมเดินจากมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่ในใจกลับว้าวุ่นเรื่องที่แม่หญิงเมืองกรุงถาม

ผู้ชายคนหนึ่งในวัด คนที่มีรอยสักที่ขา หวังว่าคงไม่ใช่...อ้ายพันแสง

๒

คนหลงทาง

ดงป่าเหนือชายคา ไก่ป่าโก่งคอขันก้อง ไม่นานตัวอื่นๆ ก็ขานรับ ปลุกทุกชีวิตให้เริ่มต้น แต่ที่ทำให้พ่อเฒ่า 'จันทร์' ลืมตาตื่น กลับเป็นเสียงโครมครามที่มาจากฝั่งเตาไฟ

ตั้งสติ คิดได้ว่าคงเป็นเมียรักกำลังเตรียมนึ่งข้าว เขาพลิกตัวหันไปมองหน้าต่าง เห็นแสงเรื่อเรืองที่ขอบฟ้า จึงดันตัวเองให้ลุกจากที่นอน

"ข้าเสียหม้อตก สูมาตวย" 'คำป้อ' เอ่ยอย่างเกรงใจที่ทำให้สามีตื่นก่อนเวลาปกติ

"หน้าแล้งมันแจ้งเวย บ่ตื่นก่อจำเป็นต้องตื่น"

ร่างใหญ่เดินอุ้ยอ้ายไปยังชานเรือนเพื่อล้างหน้าล้างตา อากาศยามเช้าสดใส แสงสว่างเริ่มเห็นแผ่นดิน จันทร์ลงบันไดขั้นสุดท้าย บิดขี้เกียจไล่เลือดลม ปีนี้เขาอายุเข้าหกสิบห้าแล้ว เรี่ยวแรงที่เคยมีหดหาย จะเดินเหินก็ลำบาก ไม่เหมือนยามหนุ่มที่ตัวเองกับเมียรักเดินบุกป่าฝ่าดงเป็นว่าเล่น

หยิบขันมาล้างหน้า น้ำเย็นโดนใบหน้าเหี่ยวๆ ทำตาสว่าง เมื่อตื่นเต็มตาจึงหันไปยังกระท่อมหลังเล็กที่ตั้งอยู่ติดกัน พลันก็มีใครคนหนึ่งเดิน

ออกมา เป็นหนุ่มร่างใหญ่รูปงาม

"จะไปไหนแต่เช้า พันแสง" ผู้เฒ่าถาม 'พันแสง' นุ่งเสื้อม่อฮ่อมตัวเก่า สะพายย่ามเหมือนมีกิจธุระบางอย่าง

"ตะคืนตุ๊ปู่ขอหื้อข้าไปช่วยเพี้ยวถางป่าเหนือวัด" ตาชั้นเดียวเรียวเล็ก มองมาเหมือนมีความลับมากมาย

จันทร์พยักหน้า "ฝากไหว้สาตุ๊ปู่ตวย อ้อ แล้วสูก่อบะต้องไปสุงสิงกับไผเน้อ ข้ากั๋วว่าป้อหลวงทองเปิ้นจะบ่พอใจ"

พันแสงรับคำก่อนจะเดินจากไป สักพักหญิงชราก็เดินลงเรือนมา

"พันแสงมันไปไหน"

"ไปช่วยเพี้ยวป่าหื้อตุ๊ปู่ที่วัด"

สีหน้าของคำป้อดูวิตก

"ข้าเตือนมันแล้วว่าบ่ต้องไปยุ่งกับไผ" จันทร์เอ่ยเพราะรู้สิ่งที่เมียรักกำลังกังวลดี

"ข้าบ่เข้าใจป้อหลวงทอง พันแสงมันก่อแค่คนหลงทาง จำความอะหยังบะได้ ยะหยังถึงได้จงเกลียดจงชังมันนัก" คำป้อเดินไปวางกระด้งตากพริกบนหลังคา

จันทร์ถอนหายใจ "พ่อหลวงทองเปิ้นถือ หากไผจะเข้ามาอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน ต้องมีพิธีมัดมือฮ้องขวัญ"

ธรรมเนียมที่ผู้นำหมู่บ้านทุกรุ่นยึดมั่น ใครจะเข้ามาบ้านดงหลวงพ่อหลวงบ้านต้องรับทราบและผ่านซุ้มประตูหมู่บ้านอย่างถูกต้อง ซึ่งมิใช่กับพันแสง เขาคือคนแปลกหน้าที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้า หลงทางเข้ามาจากป่าตีนดอย

ไม่มีใครรู้ว่าพันแสงเป็นใคร แม้กระทั่งตัวเขาเอง

"ถ้าจะอั้น ก่อยังบ่ฮ้องพันแสงไปมัดมือเสีย" คำป้อย้อน

"พ่อหลวงบ่ไว้ใจพันแสง เพราะเป็นคนบ่มีหัวนอนปลายตีน แถมชอบทำตัวแปลกๆ" จันทร์เคยขอร้องให้พ่อหลวงทองทำพิธีมัดมือต้อนรับพันแสง

ตามจารีต แต่ผู้ใหญ่บ้านกลับบ่ายเบี่ยง หยามเหยียดว่าพันแสงเป็นแค่พวกปะหล่องต่องสู่ หรือคนป่าไร้อารยะหลงมา

“พ่อหลวงคงจะหันเฮาเป็นคนตุ๊กมากกว่า เลยบ่ยอมมัดมือหื้อพันแสงมัน ทีกับเจ้านายใหญ่โตจากในเมือง เลี้ยงเปิ้นจ๋นขี้ปุ๋มปอจะแตก” หญิงชราประชดประชันก่อนจะเดินขึ้นเรือนไปหุงหาอาหารต่อ

ชายชราหันไปมองแสงแรกของวันใหม่ที่ส่องประกายทาบทาธรณี ทำให้นึกถึงเช้ามืดเมื่อห้าเดือนก่อน...

วันที่จันทร์และคำป้อออกเดินทางตั้งแต่เช้ามืดเพื่อหาของป่าเหมือนเช่นทุกวัน ขณะเดินผ่านลำน้ำจะเข้าไปในดง จู่ๆ ท้องฟ้าที่มืดมิดก็สว่างโร่ ตรงโขดหินริมธารมีแสงสีทองเหลืองอร่ามส่องลงมายังร่างหนึ่งที่นอนสลบอยู่

ชายแปลกหน้าเนื้อตัวฟกช้ำและเต็มไปด้วยบาดแผล ที่ใหญ่ที่สุดคงจะเป็นแผลกลางหลัง สภาพเหมือนถูกพัดมาตามลำน้ำ ลองใช้มือแตะจมูกดูลมหายใจก็พบว่ายังมีชีวิต สองสามีภรรยาจึงช่วยพาเขามาพักฟื้นที่กระท่อม

เจ็ดวันเจ็ดคืนที่คนแปลกหน้าเอาแต่นอนตัวสั่น ต้องห่มผ้าและเช็ดตัวให้ ส่วนแผลด้านหลังก็ใช้ยาสมุนไพรประคบ บางคืนก็นอนละเมอเพ้อเสียงดัง จับใจความได้เพียงว่า

‘เจ้านางหนี พาเจ้านางหนีไป!’

จันทร์และคำป้อรักษาตามอาการ ยกมือไหว้สา บอกผีปู่ผีย่า เทวาอารักษ์ ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือ

เออหนอ...หากไอ้คนแปลกหน้ามันเป็นคนดี ยังมีบุญวาสนา ขอให้มันรอดตายเสีย...

วันที่แปดมันก็ลืมตาและเริ่มรู้สึกตัว ลองถามดูว่าสูเป็นใคร มาจากไหน มันกลับตอบไม่ได้ พยายามนึกเรื่องอะไรก็เอาแต่บีบขมับและบอกว่าปวดหัว สองผู้เฒ่าจึงไม่ถามต่อ บอกให้มันอยู่ที่นี่ต่อจนกว่าจะหายดี

‘ถ้าสูยังจำชื่อบ่ได้ ข้าก็จะฮ้องสูว่าพันแสง’ จันทร์เอ่ย

‘พันแสง...’ หนุ่มแปลกหน้าทวนคำเสียงแหบพร่า

‘แม่นแล้ว พันแสง ข้าตั้งชื่อตามที่ป๊ะกับสูวันนั้น วันที่อยู่ดีๆ ดวงตะวันก่อส่องแสงไปที่สู’

‘ยินดีจ๊าดนักป้อเฒ่า’

คนแปลกหน้าจึงเป็นไอ้พันแสงของสองผู้เฒ่า และอาจจะเป็นผลบุญที่ทำมา อาการของเขาจึงหายเป็นปกติ พันแสงคืนรูปกลายเป็นหนุ่มร่างสูงใหญ่ แถมหน้าตาหล่อเหลาเอาการ แต่ก็ยังจำเรื่องราวของตัวเองไม่ได้

‘คนหลงทาง’ ช่วยงานจันทร์และคำป้อได้มาก ทั้งทำนา เข้าป่าล่าสัตว์รวมถึงสร้างบ้านหลังใหม่ให้สองเฒ่า รวมทั้งปลูกกระท่อมหลังเล็กๆ ให้ตัวเอง ทุกอย่างพันแสงทำได้เร็วเกินกว่าคนปกติ มีคนหวาดระแวงปนอิจฉานำความไปบอกพ่อหลวงทองว่าบางทีพันแสงอาจจะนำความเลวร้ายมาสู่บ้านดงหลวง

ผู้นำหมู่บ้านจึงไม่ไว้ใจ มักหาเรื่องพันแสงเสมอ จันทร์จึงไม่อยากให้เขาไปสุงสิงกับใคร คงมีเพียงวัดที่พันแสงมักเข้าไปช่วยงานหลวงปู่เสมอ จันทร์เชื่อว่าผลบุญจากการทำความดีอาจช่วยให้หนุ่มแปลกหน้าได้ความจำกลับคืน

ยุวดีบิดขี้เกียจอยู่บนฟูกนอน ลุกขึ้นนั่งงัวเงียสักพัก จึงรู้ว่าตนไม่ได้นอนสบายอยู่ในบ้านตัวเอง เธอกำลังอยู่บ้านดงหลวง บ้านป่าเมืองเถื่อนที่เธอไม่ชอบเลยสักนิด

ค่อยยังชั่วที่ผู้ใหญ่บ้านต้อนรับพวกเธออย่างดี อย่างห้องหับที่ให้เธอมานอนกับลูกสาวก็กว้างขวาง ฟูกนอนนุ่มสบาย ความเพลียจากการเดินทางทำให้ยุวดีหลับเป็นตาย

หญิงสาวนึกถึงเรื่องเมื่อคืน หลังจากไปเจอหนุ่มแปลกหน้าที่วัดพยายามถามหาความจริงจากบัวชุม แต่เด็กสาวกลับบอกว่าเธอน่าจะตาฝาด

จะฝาดได้อย่างไร คนหน้าตาดีแบบนั้นเธอจำได้แม่น นี่ถ้าได้พาเขาไปควงแขนเย้ยคนที่กรุงเทพฯ คงสะใจน่าดู

ทำกิจธุระส่วนตัวเสร็จ ยุวดีจึงลงจากเรือน พบว่าบิดากับครอบครัวผู้ใหญ่บ้านกำลังตักบาตรพอดี

"พ่อก็ไม่กล้าปลุก กลัวลูกจะเพลียจากการเดินทาง มาใส่บาตรด้วยกันสิลูก" ครรชิตกวักมือเรียก ลูกสาวสงวนท่าทีก่อนจะเดินเข้าหา

บัวชุมสบตากับยุวดีพร้อมยื่นขันใส่ดอกไม้ให้ สาวกรุงเชิดหน้ารับมาและนำดอกไม้ใส่ลงไปในบาตร

"เช้านี้มีอะหยังกันครับ ข้าได้ยินเสียงดังโครมครามจากในวัดตั้งแต่เช้า" พ่อหลวงทองถามหลวงปู่ เพราะบ้านอยู่ข้างเขตวัด ทำให้ได้ยินเสียงแปลกๆ ตั้งแต่ลืมตาบนที่นอน

"เขามาช่วยเพี้ยวป่าเหนือวัด ที่ว่าจะแป๋งหอไตรน่ากะ" ตุ๊ปู่เอ่ยตามตรง

ผู้ใหญ่บ้านชะงัก "ไผกาตุ๊ปู่ ข้ายังบ่ได้บอกหื้อไผมาช่วยเลย" ทองจำได้ว่าหลวงปู่อยากถางป่าเพื่อสร้างหอเก็บพระไตรปิฎก ติดตรงที่ยังเป็นป่ารกชัฏ เคยรับปากว่าจะเกณฑ์คนมาช่วยแต่ก็ลืมทุกที

"ตะคืนไอ้พันแสงมันมาแอ่วหา มันอาสาว่าจะจัดการหื้อ"

พอได้ยินชื่อนี้ ผู้ใหญ่บ้านก็เริ่มหน้าตึง "ไอ้พันแสง ไอ้ปะหล่องต่องสู่นั่นน่ะกา ตุ๊ปู่ก่อฮู้ว่ามันเป็นคนขึดคนจา ยะหยังไปไว้ใจมัน"

ผู้ทรงศีลยังสงบนิ่ง "มันมาตั้งแต่ตีนฟ้ายก ล้มป่าคนเดียวได้เกือบไร่แล้ว ถ้าขืนรอป้อหลวง ข้าก๋ั๋วบ่ทันได้หันหอไตร"

คำประชดประชันของเจ้าอาวาสทำเณรน้อยที่เดินตามหลังหลุดหัวเราะ ผู้ใหญ่บ้านถอนหายใจอย่างไม่สบอารมณ์

"มีอะไรหรือเปล่าทอง" นายอำเภอถามหลังจากตักบาตรเสร็จ

"ก็เรื่องพระเรื่องเจ้านั่นแหละนาย ยิ่งแก่ยิ่งดื้อ แกอยากสร้างหอไตรแต่ติดตรงที่ดินยังเป็นป่า ผมบอกว่าให้รอสักนิดจะหาคนมาถางป่าให้ แต่นี่

กลับไปใช้ไอ้คนไร้สัญชาติที่ไหนไม่รู้มาทำแทน”

“ใครกัน”

“มันเพิ่งมาอยู่บ้านดงหลวงได้ไม่ถึงปี มีนิสัยประหลาดไม่สุงสิงกับใคร กับผมเจอกันมันยังไม่ทักไม่ทาย” ทองได้ทีฟ้อง

“แต่มันก่อช่วยงานวัดงานวาได้ดีนะสู หลังๆ ข้าว่ามันเป็นเรี่ยวเป็นแรงดีกว่าคนหนุ่มบ้านเฮาแหม หมู่นั้นขอมาช่วยการช่วยงานเมื่อไหร่ เอาแต่ถามหาเหล้าหายา” คำแก้วกลับยืนเป็นฝ่ายตรงข้าม ผู้ชายในหมู่บ้านอาจจะมองว่าพันแสงประหลาด แต่ผู้หญิงกลับเห็นว่าหนุ่มหล่อแปลกหน้าช่วยเหลือการงานในหมู่บ้านได้ดีทีเดียว

“ป๊ะ! สูก็แหมคนละก้าที่ไปเมามัน” ทองหัวเสีย

“ก่อมันน่าเมาแต้เจ้า ท่านนายอำเภอ ไอ้พันแสงอาจจะเป็นคนแปลกถิ่น แต่เยียะงานปากบ่เคยจ่ม แถมรูปยังหล่อเล่าลือไปสามบ้านแปดบ้าน บ่เหมือนปู่เฒ่าหน้ามอด เยียะก๋านก่อบะเป็นเรื่อง แถมขี้จ่มแหมขนาด” คำแก้วนินทาสามีต่อหน้าจนทองเริ่มหัวเสีย

“มันบ่แม่นคนเมือง บ่แม่นคนไทย แล้วมันจะนำหายนะเข้าบ้านดงหลวง” พ่อหลวงยังยึดติดกับความเชื่อเก่าๆ “พอเลยสู จะไปเยียะหยังก่อไปเต๊อะ ท่านนายอำเภอ ผมว่าเข้าไปในบ้านกินข้าวเช้ากันดีกว่า” ทองเดินนำครรชิตเข้าไปใต้ถุนบ้าน แถมยังโวยวายใส่เมียรักให้รีบยกสำรับมาให้นายตน

ยุวดีได้ยินทุกคำพูด เมื่อวงสนทนาแยกย้าย เธอก็รีบก้าวตามหลังบัวชุม

“นี่ บัวชุม”

เด็กสาวหันหน้ามามอง

“เป็นไปได้ไหมว่า...นายพันแสงอะไรเนี่ย จะเป็นคนเดียวกับที่ฉันเจอเมื่อคืน”

บัวชุมหลบตา ตอบตะกุกตะกัก “บะแม่นเจ้า อ้ายพันแสงเปิ้นบ่ไป

ไหนยามเมื่อคืน คุณยุวดีคงตาฝาดแน่ๆ”

จะถามต่อ ลูกสาวผู้ใหญ่บ้านก็ถือขันหายไปแล้ว

เลยขึ้นไปทางรั้วทิศเหนือของวัดดงหลวง ไก่แม่เฒ่าตัวอ้วนคอยต้อนลูกเจี๊ยบออกหากิน บางเวลาก็ร้องกะต๊ากแผ่ปีกเมื่อเห็นไอ้ด่างหมาวัดทำท่าจะเข้ามายุ่ง พอเห็นว่าไก่แม่ลูกอ่อนเอาจริง เจ้าสี่ขาจึงวิ่งหางจุกตูด

หลวงปู่ออกไปบิณฑบาตยังไม่กลับ พันแสงเร่งมือถางป่า เกรงว่าหากสายกว่านี้จะเริ่มมีคนมาที่วัดมากขึ้น เขาไม่อยากเสวนากับใครตามที่จันทร์และคำป้อเป็นห่วง

ร่างใหญ่ใช้มีดยาวฟันหญ้าที่คลุมดินแล้วใช้จอบถางซ้ำ เขาทำทุกอย่างได้รวดเร็วยิ่งกว่าแรงงานชายสามคนรวมกัน ขณะเหวี่ยงจอบขุดดึงรากวัชพืชออกมา สายตาก็สะดุดเข้ากับบางอย่าง พันแสงชะงักและก้มเก็บจากดินขึ้นมาดู มันมีลักษณะเป็นแท่งขนาดเล็ก ตรงปลายมีตุ๊กตาสำริดรูปสัตว์

ดวงตาชั้นเดียวพยายามพิศว่ามันคืออะไร ด้ามดาบหรือกล้องยาสูบ แต่เมื่อยังหาคำตอบไม่ได้จึงเก็บมันไว้ในย่ามเพื่อทำงานต่อ โดยที่ไม่รู้ว่ามันเรืองแสงอยู่ด้านใน

ถางป่าได้เกือบหมด เหลือเพียงต้นสักขนาดใหญ่ ลำต้นของมันสูงเกือบทะลุฟ้า คะเนว่าไม่ต่ำกว่ายี่สิบวา ความกว้างกว่าสี่คนโอบ ใหญ่ขนาดนี้คงต้องใช้คนไม่ต่ำกว่าสิบถึงจะล้มได้ แต่เวลานี้จะไปเรียกใครมาช่วยได้ มองดูอาวุธก็มีเพียงมีดยาวกับจอบ หากจะฟันคนเดียวคงเสียเวลาเป็นวัน คิดแล้วหงุดหงิดใจ เหลียวซ้ายแลขวาจึงลองเหวี่ยงหมัดเข้ากลางลำต้น

ตุ้บ!

นึกขำ แค่หมัดเดียวจะล้มมันได้อย่างไร...พันแสงส่ายหัว คิดว่าจะเก็บของกลับ คงต้องรอให้พ่อหลวงพาลูกน้องมาล้มมันเองดีกว่า ก้าวเท้าออกมาได้ไม่ถึงสิบก้าวก็มีเสียงดังตามมาด้านหลัง เสียงเหมือนฟ้าคำราม

และฟ้าผ่าลงมา

โครม!

เหล่านกกาแตกตื่น บินหนีกันจ้าละหวั่น ลิงค่างในป่าร้องโหยหวน แม่ไก่พาลูกวิ่งหนีกระเจิง เจ้าด่างโผล่หน้าออกมาเห่าจากประตูวัด พันแสงเหลียวกลับไปมองก็พบว่าต้นสักตรงหน้าล้มไปอีกทางแล้ว

ชายหนุ่มตะลึงงัน เหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นว่าเป็นฝีมือผู้ใดนอกจากหมัดน้อยๆ ของตัวเอง

"นายทำอะไร"

เสียงทักทำพันแสงชะงัก หันไปมองหา สตรีคนหนึ่งอยู่ทางซ้ายมือ แม่สาวแต่งตัวประหลาดที่เจอกันในวัดเมื่อคืนนั่นเอง คาดว่าคงเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง ชายหนุ่มไม่คิดจะเสวนาจึงเดินหนี

ยุวดีกำมือแน่น เป็นอีกครั้งที่เขาหันหลังให้ หญิงสาวรีบเดินไปขวางหน้า

"เมื่อคืนเราเจอกัน จำได้ไหม" ไม่ผิดแน่ หน้าตาแบบนี้ มีรอยสักที่ขา ซุ่มดูเขาอยู่นาน จนกระทั่งเห็นชายหนุ่มล้มต้นไม้สูงกว่าสิบเมตรด้วยมือเปล่า!

"ฉันถามก็ตอบสิ" ยุวดีหงุดหงิด

คนตัวโตหยุดนิ่ง สบตาสาวกรุง ดวงตาชั้นเดียวของเขาราวกับมีพลังอำนาจที่ดูดเรี่ยวแรงและความมั่นใจของเธอไปเสียหมด

โดยเฉพาะหัวใจที่เต้นรัวแรง แต่กลับอ่อนไหว...

"ยุวดี มาทำอะไรตรงนี้"

อยู่ๆ ก็มีเสียงเรียกจากด้านหลัง หญิงสาวหันไปมอง เห็นบิดากับผู้ใหญ่บ้านเดินมาพร้อมชายฉกรรจ์อีกสองสามคน

"หนูแค่มาเดินเล่น" เธอรีบตอบ

"แล้วคุยกับใคร พ่อเห็นหนูตะโกนเสียงดัง" ครรชิตชะเง้อมอง ขณะนั่งกินข้าวเช้าก็ได้ยินเสียงโครมครามดังมาจากป่าเหนือวัด จึงชวนกันมาดู

“หนูก็คุยกับนายคนนี้ไงคะ”

ยุวดีหันกลับมายังหนุ่มปริศนา ทว่าเขาหายไปแล้ว ขณะที่ทุกคนทำหน้าสงสัย

“เมื่อกี้เขายังอยู่ตรงนี้ คนที่ตัวล่ำๆ หน้าตาดีๆ เพิ่งจะโค่นต้นไม้ต้นนี้ด้วยมือเปล่า คุณพ่อเห็นไหมคะ”

นายอำเภอหัวเราะร่วน มองต้นไม้ใหญ่ที่ล้ม นี่คงเป็นต้นเหตุของเสียงดังสนั่น

“เพ้อเจ้อใหญ่แล้วลูก ต้นสักสูงใหญ่แบบนี้ต้องใช้คนเป็นสิบนู่นแน่ะถึงจะล้มไหว ที่มันล้มลงคงเพราะมันแก่แล้วน่ะสิ” นายอำเภอส่ายหัวก่อนจะหันไปทางผู้ใหญ่บ้าน “ใช่ไหมทอง”

“คะ...ครับ”

“แต่หนูเห็นจริงๆ นะคะ ผู้ชายที่หลวงปู่พูดถึง เขาชกต้นไม้นี่ล้ม”

“พ่อว่าหนูคงยังไม่หายเพลีย ไปนอนพักต่อก็ได้นะ” บิดาบอกด้วยความเป็นห่วง แต่ลูกสาวกลับทำแก้มป่องเช่นสาวน้อยขี้งอน เดินสะบัดหน้าจากไป

นายอำเภอครรชิตส่ายหัว หันมาคุยกับทองต่อ “เคราะห์ดีนะที่ต้นไม้ล้มแล้วไม่มีใครเป็นอะไร ว่าแต่ที่ตรงไหนเหรอทองที่หลวงปู่อยากให้สร้างหอไตร”

ทองยิ้มแห้ง นายอำเภอคงไม่รู้ว่าที่โล่งเตียนที่ยืนอยู่นั่นแหละ ยังไม่ถึงครึ่งวันมันก็เปลี่ยนไปแล้ว หวังว่าคงไม่ใช่ฝีมือไอ้ปะหล่องต่องสู่ที่ทำการนี้เพียงคนเดียว

ยุวดียังเดินค้นหาชายประหลาดทั่วบริเวณวัด แต่ก็ไม่พบ จึงตัดสินใจกลับไปยังบ้านของพ่อหลวงทอง เห็นบัวชุมนั่งเช็ดใบตองอยู่ที่แคร่ใต้ต้นลำไย

“คุณยุวดีจะกินข้าวงายเลยก่อเจ้า” เด็กสาวถามเพราะเห็นว่าหญิง

เมืองกรุงหายไประหว่างที่ทุกคนรับประทานอาหารเช้า

“ไม่อะ ฉันไม่หิวเท่าไหร่” ร่างบางทิ้งตัวลงใกล้ๆ บัวชุม ยุวดีแกล้งทำเป็นสนใจสิ่งที่เด็กสาวทำจนเธอรู้ตัว

“คุณยุวดีมีอะหยังก่อเจ้า”

“เมื่อกี้ฉันเจอผู้ชายคนนั้นอีกแล้ว คนที่ฉันบอกเธอเมื่อคืน”

บัวชุมชะงัก แต่ยังเก็บอาการ

“เธอไม่ต้องมาโกหกหรอกน่าบัวชุม ผู้ชายที่ฉันเจอคือนายพันแสงคนที่เจ้าอาวาสพูดถึงใช่ไหม”

สาวบ้านป่าหันไปมองหน้า “ยะหยังคุณยุวดีต้องสนใจเขาตวยเจ้า”

พอถูกย้อนก็ไปไม่เป็น

“เอ่อ...ก็เขาดูประหลาด เมื่อคืนหายตัวไปเร็ว เช้านี้ยังล้มต้นไม้ยักษ์ด้วยมือเดียวอีก และเขาก็...ถามอะไรไม่ตอบ” ใจจริงอยากตอบว่า นายคนนั้นหน้าตาหล่อเหลาท้าทายจริตสาวเมืองกรุงอย่างเธอเสียจริง

“ข้าเจ้าอู้นักบ่ได้เจ้า ป้อทองสั่งไว้” บัวชุมเอ่ย

ยุวดีเม้มปาก ตัดสินใจกระทำบางอย่างที่เธอเคยชิน ด้วยการถอดแหวนทองออกมายื่นให้บัวชุม

“อะนี่ ฉันให้”

เด็กสาวตาวาววับ แต่ก็เงยหน้ามองเธอด้วยความสงสัย “เอาหื้อข้าเจ้ายะหยัง”

“ฉันไม่ได้ให้เธอฟรีๆ หรอกนะ แค่แลกกับการตอบคำถามนิดๆหน่อยๆ”

บัวชุมเหลือบมองเครื่องประดับงาม ตั้งแต่แตกเนื้อสาว ของราคาแพงเช่นนี้ไม่เคยมีเป็นสมบัติของตน อยู่ดีๆ ก็มีคนมายื่นให้ ไม่คว้าไว้ก็จะเสียโอกาส

“แล้วคุณยุวดีจะถามอะหยังกา ข้าเจ้าจะตอบเท่าที่ตอบได้เน้อเจ้า” น้ำเสียงของเด็กสาวดูอ่อนลง

ยุวดีเชิดหน้ายิ้มมุมปาก นี่แหละหนาที่บอกว่าเงินซื้อได้ทุกอย่าง... แม้กระทั่งคน

๓

ตัวประหลาด

ดวงเดือนแจ่มจ้าเวหนกลบดาวน้อยอับแสง ลมโชยอ่อนทำให้คืนนี้ไม่ร้อนเกินไป บนเรือนไม้สัก คำแก้วยกขันโตกมื้อเย็นมาให้แขก พ่อหลวงทองหัวเราะร่ากับนายอำเภอครรชิต คู่นี้คุยกันถูกคอทุกเวลา เนื้อหาบทสนทนายังพูดถึงงานบุญงานปอยที่จะมีในวันพรุ่งนี้ ส่วนคำแก้วกับบัวชุมตั้งสำรับมานั่งกินอีกวง ด้วยอยากให้แขกได้รับประทานอาหารอย่างสะดวก

"ผู้ใหญ่ทองคะ" จู่ๆ ยุวดีก็เอ่ยขึ้นมา ทำให้ทุกคนหันไปมอง

"ครับ คุณยุวดี"

"ตกลงวันนี้ที่วัด ถางป่าเรียบร้อยดีแล้วใช่มั้ยคะ"

คนถูกถามชะงักก่อนจะยิ้มแห้ง "ก็เรียบร้อยสิครับ"

สาวกรุงเอียงหน้า "เพราะนายพันแสงคนเดียวเลยเหรอคะ ไม่น่าเชื่อว่าคนเพียงคนเดียวจะมีกำลังเหลือเฟือขนาดนั้น"

พ่อหลวงบ้านกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ "มันก็ไม่เชิงครับคุณหนู ความจริงก็มีชาวบ้านหลายๆ คนมาช่วยกันด้วยหลังจากนั้น"

"แต่ฉันเห็นค่ะว่าเขาทำคนเดียวจนเกือบเสร็จ" ยุวดียืนยัน

"ยุวดี อย่าถามพ่อหลวงจุกจิกไปเลย ไม่ใช่เรื่องของผู้หญิง" บิดาปราม ลูกสาวกำลังทำให้บรรยากาศในมื้อค่ำเปลี่ยน

"หนูยังไม่ได้ทำอะไรเสียหน่อย แค่สงสัยว่าทำไมผู้ชายคนนั้นถึงได้แปลก เหมือนพ่อหลวงเองพยายามจะปิดบังอะไรไปหมด แม้แต่ตอนนี้คุณพ่อก็ใช้ความเป็นผู้ชายมาปิดกั้นความสงสัยของหนู"

"ยุวดี!" นายอำเภอเหลืออด "พ่อไม่รู้นะว่าเวลาอยู่กรุงเทพฯ ลูกเป็นคนเก่งแค่ไหน แต่บางครั้งการอยู่กับคนอื่นเราก็ต้องมีกาลเทศะ เรื่องนี้แม่กับพ่อใหม่ลูกไม่ได้สอนหรือไง"

ความโกรธพุ่งทะยาน ยุวดีชักสีหน้ามองผู้เป็นพ่ออย่างไม่พอใจ ก่อนจะลุกขึ้นเดินหนีหายเข้าไปในห้องนอน

"ใจเย็นๆ ครับนาย คุณยุวดีคงอยากรู้เป็นธรรมดา" เจ้าของบ้านรินสุราปลอบ

"ฉันก็ชักอยากจะรู้แล้วนะ เรื่องนายพันแสงอะไรนั่น" ครรชิตเองก็เริ่มรำคาญเรื่องบุรุษที่เขาไม่เคยเห็นหน้าด้วยซ้ำ แต่ดูช่างมีบทบาทต่อคนบ้านดงหลวง แถมตอนนี้ลูกสาวก็เป็นไปด้วยอีกคน

ทองถอนหายใจ หันไปมองหน้าศรีภรรยาที่พยักหน้าให้

"พันแสงคือคนแปลกหน้าที่เพิ่งมาอยู่บ้านดงหลวงได้ไม่ถึงปี นิสัยมัน...อวดเก่ง จองหอง" สุราทำให้ผู้นำหมู่บ้านกล่าวตรงๆ

"อะไรกัน แค่คนหลงทางธรรมดาเนี่ยนะ" นายอำเภอแย้ง

"มันไม่ใช่คนธรรมดาแน่ ปู่จันทร์และย่าคำป้อสองเฒ่าท้ายหมู่บ้านเจอมันในป่าและพามันออกมาพักฟื้นที่บ้าน มันนอนซมเป็นอาทิตย์ ฟื้นมาก็จำอะไรไม่ได้ แต่กลับมีเรี่ยวแรงมหาศาล ผมว่ามันต้องเป็นคนมีคาถาอาคม รอยสักของมันก็เหมือนของคนเก่าคนแก่ ไม่ใช่ของคนบ้านดงหลวง จะเป็นทางเชียงใหม่ เชียงราย หรือเมืองฝางก็ไม่น่าใช่" ทองรู้สึกว่าพันแสงเหมือนบุคคลที่มาจากอีกโลก

"ผมเกรงว่ามันอาจจะมาที่บ้านดงหลวงเพื่อกระทำการบางอย่าง หรือ

บางทีมันอาจจะไม่ใช่คน” พ่อหลวงบ้านยกจอกสุราขึ้นซด

“นี่มันยุคสมัยไหนแล้วทอง มันจะมีผีสางที่ไหน” คนฟังยังไม่อยากเชื่อ

“ที่นี่บ้านดงหลวง อะไรก็เกิดขึ้นได้ครับ หมู่บ้านของเราอยู่กันมานานเกือบห้าร้อยปี หมู่ม่าน หมู่เงี้ยวก็ไม่เคยบุกมาได้ เพราะบรรพบุรุษของพวกเราเสกมนตร์คาถาบังกันภัยไว้”

ครรชิตนิ่งฟังอย่างตั้งใจ

“การที่ใครจะเข้ามายังบ้านดงหลวง ผมซึ่งเป็นพ่อหลวงต้องแจ้งกับผีบรรพบุรุษให้รับทราบเพื่อเปิดทางให้คนนอกเข้ามา คืนก่อนที่นายอำเภอจะมาถึง ผมก็ได้บอกกล่าวที่หอเจ้าบ้านให้ท่านช่วยเปิดทาง”

“ถ้าเช่นนั้นทำไมพันแสงมันถึงเข้ามาได้ล่ะ”

คำถามของครรชิตทำให้ทองหน้าตึงเครียดมากขึ้น “ผมเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่ถ้าให้เดา มันคงมีฝีมือพอสมควร ถึงแหกมนตร์ของบ้านดงหลวงเข้ามาได้”

“งั้นทำไมทองไม่ยอมมัดมือให้มันเป็นคนของบ้านดงหลวงไปเสียล่ะ”

“ผมเกรงว่าจะนำภัยเข้าบ้าน นายอำเภอรู้ไหม ตั้งแต่มันเข้ามา บ้านดงหลวงเริ่มมีเหตุการณ์ไม่ปกติ อย่างเดือนก่อนมีคนตายถึงสามคน ส่วนใหญ่ก็บอกว่าเป็นผีป่ามาหักคอ”

“ถ้างั้นทองก็มีสองทางเลือก คือไล่มันออกไปจากหมู่บ้าน หรือไม่ก็รับมันเป็นคนบ้านดงหลวงเสีย การเป็นผู้นำถ้าไม่ตัดสินใจเด็ดขาดอาจจะมีปัญหาตามมา”

ทองนิ่งเงียบ นายอำเภอจึงตบบ่าเบาๆ

“ฉันเข้าใจนะ แต่บางทีถึงแม้จะไม่มีพันแสง หมู่บ้านดงหลวงก็ต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลงของโลกด้วย ความเจริญ เทคโนโลยีต่างๆ เป็นสิ่งที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้หรอก ขนาดเมืองเชียงใหม่ยังกลายเป็นจังหวัด เรามีรถราที่พาเราไปได้ทุกที่ มีปืนที่ล้มเสือได้ หรือแม้แต่ยามกลางคืนเดี๋ยวนี้

ยังมีหลอดไฟให้ความสว่าง ทองไปในเวียงเชียงใหม่ก็เห็นแล้วไม่ใช่รึว่าตอนนี้พัฒนาไปแค่ไหน”

“ผมรู้ แต่ที่ผมเล่าให้นายฟังก็เพราะไม่อยากให้คุณยุวดีไปวุ่นวายกับไอ้พันแสง การที่ไอ้พันแสงปรากฏตัวลับล่อๆ แถวนี้บ่อยๆ มันอาจจะมีแผนการอะไรบางอย่างไม่ดีก็ได้” ผู้ใหญ่บ้านกังวล

“เอาเถอะ ฉันจะเตือนยุวดีเอง ขอบใจที่เป็นห่วง มา ชนแก้วกันดีกว่า”

นายอำเภอเปลี่ยนเรื่องเพราะไม่อยากให้บรรยากาศเสีย ทองจึงยิ้มได้ หันไปสั่งคำแก้วให้เตรียมสุราและกับแกล้มมาเพิ่ม

หลังจากเห็นทองเคี้ยวเมี่ยงและเดินถือตะเกียงเข้าไปในห้องแล้ว ยุวดีใช้เวลาอีกครู่ใหญ่เพื่อรอให้ไฟในห้องนอนของพ่อหลวงดับลง

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย สาวกรุงจึงแอบย่องออกจากห้อง ระวังไม่ให้เท้าที่สัมผัสกับไม้บนเรือนใหญ่เกิดเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด เพราะจะทำให้ทุกคนตื่นได้ เธอเดินลงบันไดขั้นสุดท้ายได้อย่างปลอดภัย กำลังจะก้าวขา เสียงเรียกเบาๆ จากด้านหลังก็ทำเธอชะงัก

“คุณยุวดี”

สาวกรุงส่ายหัว มีคนจับได้จนได้ ลูกสาวเจ้าของบ้านนั่นเอง

“บัวชุม ตกใจหมด” ยุวดีมั่นใจว่าตอนที่ลุกออกจากห้องนอนมาสาวน้อยที่นอนด้วยกันหลับไปแล้ว

“ค่ำมืดคุณยุวดีจะไปไหน” สาวน้อยยืนถือตะเกียงน้ำมันอยู่ตรงหัวบันได

“ฉันจะไปไหนมันก็เรื่องของฉัน” ยุวดีมองเป็นเชิงตำหนิ

“บ่ได้เน้อเจ้า ป้อทองหื้อข้าเจ้าดูแลคุณยุวดีหื้อดี บ่หื้อไปไหน” บัวชุมตอบตรง

“นี่ฉันไม่ได้เป็นนักโทษนะยะ ฉันเป็นลูกนายอำเภอและก็เป็นเจ้านายพ่อเธอด้วย ไม่ต้องมาสะเออะ”

"ขึ้นเฮือนเต๊อะเจ้า อย่าเยียะหื้อทุกคนเป็นห่วง" สาวน้อยขอร้อง

"ไม่! เธอขึ้นไปคนเดียวเถอะ ฉันจะไปเดินเล่น" ยุวดีกล่าวทิ้งท้ายแล้วหยิบตะเกียงเดินออกจากบ้าน

บัวชุมส่ายหัว เมื่อไม่มีทางเลือกจึงต้องวิ่งตาม โดยไม่รู้ว่าสาวกรุงนั้นยิ้มมุมปากที่ไม่ต้องเดินไปเพียงลำพังแล้ว

เดือนเต็มดวงกลมมน งามราวกับลูกแก้วที่แขวนไว้บนฟ้า

แต่ชายหนุ่มที่นั่งจ้องกลับมิได้เพลิดเพลินในความงามนั้น สมองยังคงฟุ้งซ่านคิดถึงแต่เรื่องตน อนาถใจในชีวิต เวลาผ่านไปเกือบครึ่งปี แต่ตอนนี้เขากลับจำอะไรเกี่ยวกับตัวเองไม่ได้เสียที

จะมีบ้างที่สัญชาตญาณพาให้เอาตัวรอด หลุดใช้วิชาแปลกๆ มีหมัดหนัก มีแรงมหาศาล บางเวลาก็เดินมาเดินไปได้ไวอย่างกับหายตัว คงเป็นฝีมือที่ติดตัวมา

เขาถอนหายใจแรง กะพริบตาท้าทายแสงนวล ลมแล้งพัดผ่านมากระทบผิวหยาบและกล้ามแกร่ง กระทั่งเขานึกได้ว่าตอนกลางวันเจออะไรบางอย่างที่ป่าเหนือวัด ตั้งใจจะเอาไปให้หลวงปู่ดู แต่เจอผู้หญิงคนหนึ่งมาวุ่นวายเลยหนีออกมาเสียก่อน

พันแสงหยิบของสิ่งนั้นออกมาจากย่าม ลองใช้ผ้าปัดถูเศษดินออกเอามาส่องกับตะเกียงโลหะสำริดก็สะท้อนแสงไฟ เขาขมวดคิ้วสงสัย ยังเดาไม่ออกว่าคืออะไร ด้ามมันยาวเหมือนด้ามยามวนเหล็ก แต่ฉลุลายเป็นตุ๊กตารูปนกตัวน้อย พลันชั่ววินาทีในสมองก็เห็นใบหน้ายักษ์!

"ผ่ออะหยังอยู่พันแสง"

ชายหนุ่มตกใจ หันไปมองพ่อเฒ่าที่ย่างเท้ามาหาและทิ้งตัวลงที่แคร่

คนอ่อนกว่ายื่นของปริศนาให้ ผู้เฒ่าจันทร์รับมันมามองใกล้ๆ แสงสว่าง

"ข้าเจอมันตอนกำลังฟันป่า ป้อเฒ่าว่ามันคืออะหยัง"

"นี่มัน..." จันทร์พลิกแท่งสำริดไปมา "หัวพิณ"

"หัวพิณ?" พันแสงไม่รู้จัก

"แม่นแล้ว หัวพิณเปี๊ยะ"

"มันคืออาวุธอันใดกา ป้อเฒ่า"

จันทร์ส่ายหน้า "ข้าก่อลืมไปว่าสูความจำเสื่อม รอข้ากำ"

จันทร์คืนหัวพิณเปี๊ยะให้ชายหนุ่ม แล้วจึงเดินขึ้นไปบนบ้าน จากนั้นก็กลับมาพร้อมกับเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งในมือ

"อันนี้แหละ ที่เปิ้นฮ้องว่าพิณเปี๊ยะ ที่สูเจอมันคือส่วนนี้" นิ้วมือเหี่ยวชี้ไปที่ส่วนหัว

"ทำไมมันบ่เหมือนกันล่ะป้อเฒ่า" พันแสงว่า ที่อยู่ในมือเขามันคล้ายกับรูปนกมากกว่า

"ของสูเป็นรูปนกยูง แต่ของข้าเป็นรูปช้าง หัวพิณเปี๊ยะมันแตกต่างกันไป แล้วแต่ช่างสล่าที่แป๋งมันขึ้นมา" จันทร์ยิ้ม แล้วส่งเครื่องดนตรีให้คนหนุ่มดูใกล้ๆ

"พิณเปี๊ยะมันเล่นยาก ชื่อมันก็บอกอยู่แล้วว่า 'เปี๊ยะ' แปลว่าอวด การเล่นจะต้องแก้เสื้อเพื่ออวดหื้อคนผ่อ โดยเฉพาะสาวๆ" จันทร์ยิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนจะหยิบเครื่องดนตรีมาตั้งท่าโดยใช้มือขวาจับคันทวย แนบกะลาไว้ที่หน้าอกด้านซ้าย แล้วจึงดีดให้ดู

ตึง...

เสียงนั้นกังวานแว่ว พันแสงขนลุก ในสมองเหมือนมีแสงสว่างจ้าราวกับเคยได้ยินเสียงดนตรีนี้ที่ไหนมาก่อน สัมผัสได้ถึงความสุข สมหวังและพลัดพราก

"ที่ข้าเล่นมันคือพิณเปี๊ยะสองสาย คนบะเก่าเปิ้นว่า หัดเปี๊ยะสามปีหัดปี่สามเดือน หมายความว่า การเล่นพิณเปี๊ยะยากกว่าเครื่องดนตรีชนิดใด" จันทร์เอ่ยและเล่นดนตรีไปอย่างชำนาญ

"เสียงของมันดังม่วนเหมือนเสียงระฆังสวรรค์ แต่ก่อนน่าจะเป็น

เครื่องดนตรีของเจ้าของนาย เพราะส่วนหัวทำด้วยสำริด แต่บะเดี่ยวไผๆ ก่อเล่นได้ คนที่เล่นส่วนใหญ่ก่อเอาไว้อวดสาว” จันทร์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ “อย่างคำป้อเมียข้าก่อฮักเมาตอนข้าดีดพิณเปี๊ยะเหมือนกัน”

“อู้อะหยังปู่เฒ่า ข้าได้ยินเน้อ”

ชายชราสะดุ้งโหยงก่อนจะทำหน้าตื่น “ข้าก่ออู้จากับพันแสงตามประสาลูกป้อจาย”

“อย่ามาว่าข้าฮักเมาสูเน้อ สูน่ะบ่ใช่กาฮักเมาข้า จนต้องมายืนไห้อยู่ปากบ่อ บอกว่าถ้าข้าบ่ตอบฮักจะโดดน้ำบ่อต๋าย”

จันทร์สะดุ้งโหยงเมื่อความจริงถูกเปิดเผย “ข้าอู้เล่นกับไอ้พันแสงมันบะดาย ไปๆ ขึ้นเฮือนดีกว่า” ชายแก่รีบประคองเมียรักจากไป ปล่อยให้พันแสงนั่งจ้องเครื่องดนตรีที่เขารู้สึกคุ้นเคย

พันแสงเดินมายังริมธารซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกระท่อมที่เขาพำนัก คืนนี้แสงเดือนฉาบทาให้ทุกอย่างขาวโพลน บางเวลาดูปลอดภัย แต่บางเวลาก็ดูหลอน

เสียงหรีดหริ่งเรไรดังประสานกับเสียงน้ำไหล เหนือลำธารมีดอยแนวยาวดำทะมึนล้อมรอบไปทุกทิศ ราวกับมันเป็นกำแพงให้หมู่บ้านตัดขาดจากทุกสิ่ง ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนั่งริมตลิ่ง หยิบเครื่องดนตรีของจันทร์ออกมาพิจารณา

พิณเปี๊ยะงั้นหรือ...ทำไมรู้สึกผูกพันกับมันเหลือเกิน

ลองถอดเสื้อ จัดท่าจัดทางให้เหมือนชายชราเมื่อครู่ หวังจะลองดีดมันดูสักครา ร่างใหญ่ดูเก้ๆ กังๆ แต่ก็พอถูไถ เมื่อกะลาครอบตรงหน้าอกด้านซ้าย นิ้วมือยาวก็ลองดีดมัน

แต๊ก...

เสียงดีดดังไม่กังวานใส พยายามอีกครั้งก็เป็นเช่นเดิม เล่นยากเหมือนที่พ่อเฒ่าจันทร์บอกไว้จริงๆ ลองดีดอีกสักพักก็ไม่มีวี่แววว่าคนอย่างเขาจะเล่นเครื่องดนตรีชนิดนี้ได้

“เฮ้อ!” ชายหนุ่มถอนหายใจ พิณเปี๊ยะคงไม่ได้ช่วยให้ความทรงจำเขากลับคืนได้ เหมือนอีกหลายๆ อย่างที่พันแสงเคยลองทำ ดูท่าเขาคงจะถนัดแต่เรื่องใช้แรงเท่านั้น

ในป่าลึกมีเสียงดังแทรกเข้ามาเป็นระยะ เดาได้ว่าเป็นเสียงจากชะนีหรือช้างป่าร้องหาคู่ นานๆ ทีได้ยินเสียงขู่กระโชกโฮกฮากที่ทำให้แม้แต่แมลงตัวเล็กตัวน้อยยังต้องเงียบ

บางครามีเสียงป๊อกๆ ฟังขนลุก จะเป็นเสียงงูใหญ่พ่นน้ำใส่หินหลวงหรือจะเป็นผีป่าที่พ่นลมขู่ขวัญ นกเค้าแมวโฉบผ่านหน้า บินถลาไปเกาะต้นมะม่วงสูง มันกางปีกส่ายหัวไปมาอยู่ที่กิ่งใหญ่ มองเผินๆ ใบหน้าเหมือนทารกที่เกิดใหม่แสยะยิ้มลงมา

อากาศร้อนจนทำให้พันแสงปาดเหงื่อที่ชุ่มกาย คงต้องลงอาบน้ำชำระคราบไคลในลำธารก่อนกลับไปพักผ่อนที่กระท่อม

ร่างใหญ่พาตัวไปจุ่มน้ำเพื่อผ่อนคลาย น้ำลึกแค่เอว แสงจันทร์กระทบผิวธาราและร่างหนุ่ม เขาขัดถูกายให้สะอาด

เมื่อเริ่มเย็นสบายจึงค่อยๆ เดินขึ้นมายังฝั่งที่ตื้นเขินเพียงหัวเข่า วักน้ำขึ้นมาล้างหน้า ลูบไล้หน้าอกบึกบึน ผ้าขาวม้าเปียกแนบบั้นท้ายรัดตึงตรงหว่างขา ที่สุดพันแสงก็ตัดสินใจถอดออก

เมื่อร่างของเขาเปลือยหมดจด หูก็ได้ยินเสียง...

“กรึ๊ด!”

สัญชาตญาณหนุ่มทำให้รีบหันขวับวิ่งขึ้นฝั่ง นุ่งผ้าขาวม้ากลับตามเดิมแล้วหยิบหินขว้างเข้าไปในพุ่มไม้ฝั่งตรงกันข้ามที่คาดว่าน่าจะเป็นต้นเสียง

“สูเป็นไผ ออกมาเดี๋ยวนี้!” เขาตะโกนขู่ ทว่าทุกอย่างกลับเงียบงันพันแสงทำเสียงฮึดฮัด

‘หรือจะเป็นผีป่า ผีแม่ม่ายที่เห็นของดีของกูตอนอาบน้ำ แล้วอยากได้กูไปเป็นผัว’

“จะบอกหื้อฮู้ บ่ว่าจะคนหรือผี ข้าก่อบ่เคยกั๋ว จะออกมาหรือบ่ออก

ถ้าบ่ออก ข้าจะบุกเข้าไปหักคอสู"

พุ่มไม้นั้นสั่น ก่อนจะมีใครบางคนออกมา พันแสงเบิกตากว้าง

"ฉันเอง พันแสง"

ใต้แสงจันทร์ค่อยๆ เผยให้เห็นชัดว่าเป็นผู้หญิงคนเดิมที่เคยเจอที่วัด...

ยุวดีเดินเข้าไปหาอย่างท้าทาย หลังจากใช้เวลาทั้งวันตามสืบเรื่องชายหนุ่ม ทั้งยอมถอดแหวนให้บัวชุมยอมปริปากเรื่องที่อยู่ของเขา จนในที่สุดเธอก็รู้ว่าพันแสงพักอยู่ที่ใด รอจนทุกคนหลับหมดก็ตั้งใจจะแอบมาหาเขา กระทั่งมาพบชายหนุ่มกำลังเดินออกจากบ้านไปยังธารน้ำ แอบซุ่มดูอยู่นาน คิดว่าจะเห็นเขาแสดงฝีมืออีกครั้ง แต่กลับเห็นเขานั่งเล่นเครื่องดนตรีประหลาดที่ไม่เป็นเพลง แถมยังแก้ผ้าอาบน้ำโทงๆ จนมีคนต้องร้องกรี๊ด

"มาลักผ่อข้ายะได" น่าจะเป็นครั้งแรกที่เขาคุยกับเธอ

ยุวดีอมยิ้ม คิดในใจ 'นายคนนี้ ยิ่งอยู่ใกล้ยิ่งหล่อแฮะ'

"ฉันแค่อยากรู้ว่านายเป็นใคร ก็...ฉันถามอะไรก็ไม่ตอบ" ยุวดีจับปอยผมมาทัดหู ชม้อยชม้ายชายตาให้เขารู้ว่าเธอรู้สึกว่าเขาเป็นคนพิเศษ

ทว่าคู่สนทนายังนิ่งเฉย และเดินไปเก็บข้าวของเดินกลับ ยุวดีรีบเดินไปขวาง

"ดะ...เดี๋ยวสิ นายจะไปไหน ยังคุยกันไม่เสร็จ ถ้าเป็นกรุงเทพฯ เดินหนีผู้หญิงแบบนี้เขาเรียกว่าเสียมารยาทรู้มั้ย"

คนแปลกหน้าแห่งบ้านดงหลวงจะเดินต่อ แต่สาวกรุงไม่ยอมหลีกทางให้

"หลีกไป ข้าจะปิ๊กเฮือนแล้ว"

ลูกสาวนายอำเภอสูดลมหายใจฮึดฮัด "ฉันแค่อยากรู้จัก ทำไมนายถึงได้รังเกียจฉันนัก"

พันแสงแลมอง สายตาคมทำเอาเธอสั่นสะท้าน แต่แล้วเขากลับเดินอ้อมหนี ยุวดีรีบวิ่งตาม

“เดี๋ยวสิ รอฉันก่อน...หยุดเดี๋ยวนี้นะ ไอ้บ้านนอก! หน็อย...ทำเป็นหยิ่ง คิดว่าหล่อตาย รู้ไว้ซะ คนอย่างฉันไม่เคยคิดจะสนนาย”

และอีกมากมายที่ยุวดีสบถด่าตามหลัง แต่พันแสงก็ไม่สนใจ

จนกระทั่งเสียงยุวดีเงียบหาย...ได้ยินเสียงขู่คำรามแทน หนุ่มแปลกหน้าผิดสังเกตจึงหันขวับ และพบว่าตอนนี้หญิงสาวล้มอยู่บนพื้นโดยมีหมาป่าตัวเขื่องล้อมไว้ นับได้ถึงสี่ตัว

“ช่วยด้วย!” ลูกสาวนายอำเภอเสียงสั่น

สัตว์หน้าขนตัวดำมะเมื่อมสองตัวล้อมยุวดี ส่วนอีกสองกำลังคำรามเข้าหาพันแสง ดวงตามันแดงก่ำเหมือนหมาผี หมาปีศาจ

ตัวหน้าสุดเห่าเสียงดังพร้อมกับกระโจนเข้าหา ชายหนุ่มจับด้ามพิณเปี๊ยะหวดเข้าที่หัวมันทันที

“เอ๋ง!”

พิณหัก มันร้องครางและนอนนิ่ง ที่เหลือยังไม่ยอมแพ้ ทั้งเห่าทั้งขู่และมุ่งมาจะกัด

ยุวดีเห็นชายหนุ่มตบแขนตบขาวาดลวดลายเชิงมวย ก่อนที่หมาป่าจะกระโดดเข้าขย้ำพร้อมกัน

“ระวัง!” ยุวดีหลับตาปี๋ ได้ยินเสียงโฮกฮากจากการต่อสู้ ไม่นานเสียงร้องก็หายเข้าไปในป่า

หญิงสาวค่อยๆ ลืมตาขึ้น ภาพแรกที่เห็นคือใบหน้าของหนุ่มตาชั้นเดียวที่อยู่ห่างกับเธอเพียงหนึ่งฝ่ามือ ลมหายใจร้อนผ่าวของเขาสัมผัสหน้าผากซีดเย็นของเธอ

“ไหนว่าบ่กั๊วอะหยัง” เขาเอ่ยหน้านิ่ง

สาวกรุงตัวสั่นเหมือนลูกนก “หมาพวกนั้นมาจากไหน”

“เฮาอยู่ใกล้แนวป่า ก่อมักจะมีสัตว์ฮ้ายหลงเข้ามาประจำ”

สาวกรุงมองไปมั่ว เกรงว่ามันจะบุกมาอีก

“เดี๋ยวข้าจะไปส่ง” เขาบอก พลันหูของพันแสงก็ได้ยินสิ่งผิดปกติอีก

จึงยกมือจุปากไม่ให้ยุวดีส่งเสียง

ในพุ่มไม้ที่ก่อนหน้านี้ยุวดีซ่อนตัวอยู่ บัดนี้สั่นระรัวและมีเสียงหัวเราะคิกคัก

"บัวชุม!" สาวกรุงเพิ่งนึกได้ว่าในพุ่มไม้ก็มีอีกคนซ่อนอยู่

สาวน้อยตัวเล็กเดินออกมาพร้อมหัวเราะลั่น เมื่อเพ่งเข้าใกล้กลับเห็นว่าบัวชุมไม่มีลูกตาดำ!

"บัวชุม" พันแสงเรียกชื่อเด็กสาว ทว่าร่างเล็กกลับกรีดกรายร่ายรำกลางแสงเดือน

ลมพัดแรงพากิ่งไม้ไหว เสียงหึ่งๆ เหมือนผีป่าโห่ร้อง ชอบใจที่เห็นลูกสาวพ่อหลวงฟ้อนรำอย่างคนไม่ได้สติ ตัวบัวชุมฟ้อนแง้นแอ่นหลังจนหัวแตะพื้น พร้อมกับโห่ร้องเหมือนคนคึกคะนอง

"ฮิ้ว..."

"บัวชุม เธอเป็นอะไร" ยุวดีเบิกตา อ้าปากค้างด้วยความตกใจ

ไม่ทันตั้งตัว ร่างที่แอ่นค้างก็กระโดดขึ้นฟ้า สูงกว่าต้นมะขาม พุ่งเข้าหาพันแสงและยุวดี

"กรี๊ด!"

ยุวดีหลับตายกมือบังหน้า ก่อนที่ทุกอย่างจะเงียบสนิท สาวกรุงลืมตาขึ้นอีกครั้ง พบว่าตัวเองอยู่ในอ้อมแขนของพันแสง โดยที่มืออีกข้างของเขาชูขึ้นแตะหน้าผากบัวชุมที่ลอยคว้างอยู่บนฟ้า ปากของเขาขมุบขมิบเหมือนท่องอะไรบางอย่าง สักพักร่างของบัวชุมก็อ่อนระทวยร่วงหล่นลงมา พันแสงจึงอ้าแขนรับเข้ามาอยู่ในอ้อมอก

"มันเกิดอะไรขึ้น" สาวกรุงแทบไม่เชื่อสิ่งที่เห็น

พันแสงเขย่าร่างเรียกให้บัวชุมรู้สึกตัว แต่ไม่ได้ผล จึงหันมาทางยุวดี

"ต้องพาบัวชุมปิ๊กบ้าน"

เสียงหมาเห่าดังมาจากนอกรั้ว ตามด้วยเสียงกรีดร้องของคำแก้ว ทำให้ครรชิตรีบลุกจากที่นอนออกมาดู เห็นแสงไฟจากตะเกียงน้ำมันหลายดวงอยู่ด้านล่าง คำแก้วกำลังกอดร่างบัวชุมไว้ ส่วนทองยืนชี้หน้าด่าบุรุษที่ยืนนิ่ง นายอำเภอใจหายที่เห็นลูกสาวตัวเองอยู่ในวงโกลาหลนั้นด้วย

“เกิดอะไรขึ้น!” ครรชิตตะโกนถาม ทุกคนจึงเงียบเสียง

“ไอ้พันแสงมันทำอะไรบัวชุมก็ไม่รู้ท่านนายอำเภอ” ทองขอความเห็นใจ

ผู้มีอำนาจจึงเดินเข้าไปมองหน้าชายเจ้าปัญหา เขายืนนิ่ง ไม่มีท่าทีหวั่นเกรงครรชิตสักนิด

“นายเองน่ะเหรอ...พันแสง”

“ผู้ใหญ่ทองเข้าใจผิดแล้วค่ะ พันแสงเขาไม่ได้ทำอะไรบัวชุม เขาช่วยพวกเราไว้ต่างหาก” ยุวดีรีบแก้ตัวให้

นายอำเภอสบตาเรียวเล็กของบุรุษ “ไหนลองเล่ามาซิว่าเกิดอะไรขึ้นพันแสง”

คนถูกถามเอาแต่เงียบ แถมจ้องหน้านายอำเภอตอบ

“เกิดอะหยัง เล่าหื้อนายอำเภอฟังเหีย พันแสง” คำแก้วขอร้อง

หนุ่มลึกลับยังไม่ตอบ จนสาวกรุงทนไม่ไหว ขออธิบายแทน

“หนูกับบัวชุมออกไปเดินเล่น จนไปเจอกับพันแสงที่ลำธาร แต่แล้วก็มีหมาป่าบุกเข้ามา พันแสงจึงช่วยไว้ ส่วนบัวชุมอยู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาฟ้อนและกระโดดเหมือนจะเข้ามากัด พันแสงจึงทำให้เธอสงบ”

“ลูกฮาเป็นอะหยัง ถ้าคิงบ่บอก ฮาจะยิงหัวคิง” ทองทนไม่ไหว หยิบปืนลูกซองที่พกลงเรือนมาเล็งไปที่หัว ทว่าพันแสงก็ไม่มีท่าทีสะดุ้งกลัว

“บัวชุมขวัญอ่อน มีผีเร่ร่อนแถวนั้นเข้าสิง ข้าเลยไล่มันไป” ในที่สุดเขาก็ปริปาก

“ห้ามมายุ่งกับลูกฮาแหม!”

ทองตะโกนลั่นจนสาวน้อยสะดุ้งเฮือกใหญ่และลืมตาขึ้น

"อีแม่ ข้าเป็นอะหยัง"

คำแก้วรีบกอดปลอบประโลม ทองปรี่เข้าไปหา

"บัวชุม สูเจ็บตรงไหนก่อ" บิดาถามย้ำอยู่อย่างนั้น แต่สาวน้อยก็ยืนยันว่าเธอไม่เป็นอะไร

ครรชิตค่อยโล่งใจ หันไปมองลูกสาวตัวดีอย่างไม่พอใจนัก

"แล้วค่ำมืดอย่างนี้ออกไปไหนมา"

เสียงแข็งนั้นไม่ได้ทำให้ยุวดีกลัวสักนิด

"คุณพ่อไม่ต้องห่วงหรอกน่า ก็เห็นอยู่ว่าไม่มีใครเป็นอะไร พันแสงช่วยพวกหนูได้ ใช่ไหมพันแสง..." เธอหันไปทางหนุ่มหล่อเพื่อหาพวก แต่ก็ไม่เห็นเงาชายหนุ่มแล้ว

"เห็นหรือยังท่านนายอำเภอ ไอ้พันแสงมันหายตัวไปมาได้อย่างกับผี แถมพูดจาเหมือนกับคนบ้าใบ้ บ้านดงหลวงที่เคยสงบสุขมีเรื่องแปลกขึ้นทุกที ผมถึงไม่อยากให้คุณยุวดีไปยุ่งกับมัน" ทองระบายด้วยความหนักใจ

"ฉันเข้าใจ" นายอำเภอหันไปมองหน้าลูกสาว "ได้ยินแล้วใช่ไหมยุวดี ช่วยทำตามที่ผู้ใหญ่บ้านเขาเป็นห่วงหน่อย นี่ไม่ใช่คำสั่ง แต่เป็นมารยาทที่ควรสำนึก หวังว่าผู้ดีจากบางกอกคงจะมี"

คำประชดประชันของบิดาทำเอาสาวกรุงตัวสั่นด้วยความโกรธจนสะบัดหน้าหนีขึ้นเรือน

"มีอะหยังกันกา ป้อหลวง"

เสียงทุ้มดังขึ้น แต่ก็พอให้ทุกคนอุ่นใจ เมื่อเจ้าอาวาสเดินเข้ามากลางวงสนทนา หลังจากมีคนไปปลุกเรียกกลางดึกว่ามีเรื่องร้อนเรื่องร้ายที่บ้านพ่อหลวง

"ไอ้พันแสงตุ๊ปู่ มันทำอะหยังบะฮู้หื้อลูกข้าจนเป็นลมเป็นแล้ง" ทองยังเชื่อว่าเป็นฝีมือของหนุ่มแปลกหน้า

"ข้าเจ้าตวยคุณยุวดีไปหาอ้ายพันแสงที่บ้าน แล้วเข้าไปหลบในพุ่มไม้หลังจากนั้นก่อจำบะได้เลยเจ้า" สาวน้อยเอ่ยตามจริง

"พันแสงบอกว่ามีผีเร่ร่อนมันไปเข้าร่างบัวชุม" คำแก้วเล่าบ้าง

"ผ่อเอาเต๊อะตุ๊ปู่ บ้านดงหลวงอยู่กันมาเมินด้วยความผาสุก พอไอ้พันแสงมันเข้ามา มีแต่เรื่องฮ้อนฮ้าย เหมือนคาถากันภัยของหมู่บ้านพังไปหมด บ่ไหวละเน้อ ข้าจะไล่มันออกจากหมู่บ้านไปเสีย" ผู้ใหญ่บ้านยื่นคำขาด

"ไป คำแก้วไปเตรียมสวยดอกข้าวตอก แป๋งดาบอกผีปู่ย่า เจ้าที่เจ้าทางหอพ่อบ้าน ขอสูมาที่หมู่เฮาได้ล่วงล้ำ วันพูกมันวันศีล ข้ากั๋วว่าจะบ่ทันกาล"

คำแก้วพาบัวชุมจากไปเงียบๆ เพื่อทำตามคำสั่งของสามี

"จะว่าไปแล้ว พันแสงมันก่อบ่ได้ยุ่งกับไผนะ มีแต่คนเฮานั่นแหละไปยุ่งกับมัน" เจ้าอาวาสพยายามแก้ต่างให้

"แต่มันคือตัวขึดตัวจา ถึงมันอยู่ แหมบ่เมินมันก่อคงเกิดเรื่องบ่ดีขึ้นแหม เรื่องนี้ปล่อยเป็นเรื่องของฆราวาสเต๊อะ ตุ๊เจ้าขอบ่ต้องมายุ่ง"

เจอพ่อหลวงบ้านมาไม้นี้ จะให้เอ่ยอะไรต่อก็คงเกินกิจของสงฆ์หลวงปู่จึงได้แต่เดินกลับวัดเสีย

"ฉันเห็นด้วยนะทอง ที่จะไล่ผู้ชายคนนั้นไปให้พ้นเสีย" นายอำเภอเดินเข้าไปตบบ่า "แต่วันพรุ่งนี้มีงานบุญ ชาวบ้านต้องทำบุญทำทาน ให้เป็นหลังงานเสร็จดีมั้ย"

เริ่มมีคนเห็นด้วย เพราะว่าตอนนี้ก็ดึกมากแล้ว

"อย่างน้อยก็ให้พันแสงได้ทำบุญที่บ้านดงหลวงเป็นครั้งสุดท้าย ถือว่าฉันขอละกันนะ"

แม้จะไม่เห็นด้วยเท่าไร แต่เมื่อผู้ใหญ่ที่เป็นนายขอมาขนาดนี้ พ่อ-หลวงทองจึงจำเป็นต้องรับปาก

'ไอ้พันแสง คืนนี้จะเป็นคืนสุดท้ายที่มึงจะได้อยู่ในบ้านดงหลวง ข้าเหลืออดมาเมินแล้ว'

บนเรือนของพ่อหลวงทอง คำแก้วและผู้หญิงคนอื่นๆ ต่างสาละวนช่วยกันหาของมาจัดเป็นสะตวง[๑]เครื่องเซ่นแล้วนำไปใส่พาน ก่อนจะจูงแขนคำแก้วไปยังหิ้งบูชาในห้อง

"ไหวก่อลูก" คนเป็นแม่ยังเป็นห่วง กลัวว่าลูกจะเป็นลมไปอีก

"ข้าเจ้าบ่เป็นหยัง" บัวชุมยืนยัน คำแก้วเลยให้ลูกนั่งพนมมือไหว้ผีปู่ย่าบรรพบุรุษ ให้ช่วยปกปักรักษา อย่าให้เกิดอาเพศอันใดต่อ

ยุวดีนั่งกอดอกมองด้วยความสงสัย เมื่อเห็นคำแก้วและบัวชุมออกจากห้องนอนมาจึงถาม

"ทำอะไรกันเหรอ"

"เฮาขอสูมาผีปู่ย่า บางทีคนเฮาอาจจะได้ล่วงเกินโดยบ่ได้ตั้งใจ ขอหื้อเปิ้นหื้ออภัย" คำแก้วอธิบาย

"หมายความว่าเรื่องที่เกิดขึ้นคืนนี้ เพราะมีบางคนไปลบหลู่ผีบรรพ-บุรุษอย่างนั้นน่ะเหรอ"

"มันก่อบ่แน่ แต่หมู่เฮาเยียะเพื่อความสบายใจเจ้า"

คราวนี้สาวกรุงหัวเราะออกมาอย่างเสียมารยาท "พวกเธอคิดว่าสิ่งที่เจอเป็นเรื่องผีสินะ"

"ก่อคุณยุวดีก่อหันบ่แม่นกา ว่าอยู่ดีๆ บัวชุมก่อโดนผีเข้าแล้วสลบไป" คำแก้วแย้ง

"ขอโทษนะ ฉันอยู่ในเหตุการณ์ มีหมาป่าบุกเข้ามาจะกัดพวกเราและอยู่ดีๆ บัวชุมก็เป็นบ้าลุกขึ้นฟ้อนรำ คงอยากเรียกร้องความสนใจจากพันแสงมากกว่า" ยุวดียิ้มเยาะมองไปยังสาวน้อย "เธอก็แอบชอบเขาอยู่ใช่ไหมล่ะ"

"ข้าเจ้าบ่ได้กึ๊ดจะอั้น" บัวชุมหันไปอธิบายให้มารดาฟังด้วยเกรงว่าจะ

---

[๑] เครื่องทำพิธีกรรมในล้านนา ทำจากกาบกล้วยพันเป็นรูปสี่เหลี่ยม ใช้ตอกและใบตองรองพื้น สำหรับใส่เครื่องเซ่นไหว้เทวดา รวมไปถึงผีต่างๆ

เข้าใจผิด “ข้าเจ้าบ่ฮู้สึกตัวแต้ๆ นา อีแม่”

“จะเป็นไปได้ยังไง คนไม่รู้สึกตัวจะฟ้อนจะกระโดดได้สูงขนาดนั้น พวกเธอในหมู่บ้านนี้แข็งแรงดีกันจัง” ยุวดียังไม่เชื่อ

บัวชุมเม้มปาก แววตาไม่ยอม “ท่าจะแม่นแล้วเจ้า เรื่องทั้งหมด บ่แม่นผีบ่แม่นสาง แต่เป็นเพราะแม่ญิงคนหนึ่งที่ทำตัวหลึ่ง บ่ยอมหลับยอมนอน แฮ่นจะไปหาป้อจาย จนข้าเจ้าได้ตวยไปเป็นคู่”

เมื่อถูกย้อน สาวต่างถิ่นผู้สูงส่งก็รู้สึกชาทั่วใบหน้า

“นี่เธอ กล้าดียังไงมาย้อนฉัน” ยุวดีมองอย่างเอาเรื่อง

“สูมาเต๊อะเจ้าคุณยุวดี บัวชุม ขอโทษคุณยุวดีเสีย” คำแก้วสะกิดลูกสาวที่ทำตัวไม่งามใส่แขก บัวชุมจึงตั้งสติก่อนจะยกมือไหว้

ยุวดีแบะปากเชิดหน้า “อย่ามาทำเป็นฉลาด แค่เห็นพวกเธอบูชาผีแล้วก็ช่างสมเพชอย่างว่า บ้านดงหลวงช่างเป็นบ้านป่าไร้การศึกษา มิน่าสาวเหนือถึงโดนหลอกอยู่บ่อยๆ”

“คุณยุวดีเจ้า ข้าเจ้าขอสูมาแล้ว แต่อยากหื้อฮู้แหมหน่อยเน้อเจ้าว่า แม้เฮาจะเป็นคนบ้านนอกคอกนา การกราบไหว้ผี บางทีบ่ได้หมายถึงผีโดยตรง แต่เป็นการกราบไหว้หื้อเกียรติบรรพบุรุษ หื้อเกียรติรากเหง้าตัวเก่า คุณยุวดีอาจจะเข้าใจว่า แม่ญิงคนเหนือเป็นแค่คนง่าวหื้อป้อจายมาจุ๊มาหลอก เข้าใจผิดแล้วเจ้า อันนั้นมันแค่ในหนังในละครที่เคยหัน เฮาเองก่อมีหน้าที่ มีความฮับผิดชอบในสังคม อย่างการบอกหื้อผีปู่ผีย่า ก่อเป็นหน้าที่ที่แม่ญิงเต๊าอั้นที่เยียะได้ แล้วคุณยุวดีลอเจ้า อยู่เมืองกอก นอกจากแต่งหน้างามแล้ว เคยได้เยียะหน้าที่อะหยังสำคัญจะอี้ก่อ หรือบ่มี”

เจ็บ...ยิ่งกว่าบัวชุมเดินเข้ามาตบหน้าฉาดใหญ่ ยุวดีไม่ทันได้เถียง บัวชุมก็ยกมือไหว้ขอโทษอีกครั้ง ก่อนจะเดินหนีเข้าห้องไป

สาวกรุงกำมือแน่น อยากจะกรีดร้องทั่วบ้านแต่ก็ต้องข่มใจ

ในห้องนอน บัวชุมนอนหันหน้าเข้าฝาบ้าน ไม่ปริปากอะไรอีก ส่วนยุวดีพลิกตัวไปมา ครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบมาหมาดๆ บ้าน

ดงหลวงเต็มไปด้วยสัตว์ดุร้าย แถมนังเด็กบัวชุมยังสร้างเรื่องปั่นหัว คิดแล้วก็อยากลุกไปกระชากมาตบสักฉาดสองฉาด กระทั่งนึกถึงภาพบุรุษหนุ่มที่นั่งดีดพิณที่ริมธาร อารมณ์ขุ่นมัวก็แจ่มใสเหมือนจันทร์บนฟ้า

ใช่...เมื่อกี้เขาคุยกับเธอ และยังกอดเธอไว้ในอ้อมอก บ้าจริง...ทำไมเธอถึงหลงเสน่ห์ผู้ชายแบบนั้น พันแสงไม่เห็นมีอะไรดี ก็แค่รูปหล่อ กล้ามใหญ่ และไม่พูดมาก เหมาะสำหรับเสือสาวอย่างเธอ การล่าคือความท้าทายและเขาก็คือเหยื่อ คอยดู...

พันแสงเดินเข้าบ้าน เห็นผู้เฒ่าสองคนนั่งรออยู่ที่แคร่ไม้ตัวเดิม สีหน้าไม่สู้ดีนัก

"พันแสงเป็นจะใดพ่อง" คำป้อถาม

ชายหนุ่มหันหน้าไปทางชายชรา "ป้อเฒ่า ข้าขอสูมาตวยที่ทำพิณเปี๊ยะของท่านหัก" เขายังห่วงที่ทำเครื่องดนตรีของจันทร์เสียหาย

จันทร์ส่ายหน้า "จ๊างมันเต๊อะ ของมันหลุมันแหลว ยังแป๋งยังหาใหม่ได้ ข้าสองคนเป็นห่วงสูมากกว่า"

เสียงที่ดังจากริมธารทำให้สองเฒ่าต้องลงเรือนมาดู จึงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นทันที

"ลูกนายอำเภอและบัวชุมมาหาข้าที่ริมน้ำ อยู่ๆ ก่อมีหมาผีบุกเข้ามาแล้วบัวชุมก่อเหมือนผีเข้า ข้าเลยไล่มันออกไปจนบัวชุมสลบ"

"ป้อหลวงเปิ้นว่าจะใดพ่อง" คำป้อถาม

"บ่พอใจ บอกว่าทั้งหมดเป็นเพราะข้า คงบ่อยากหื้อข้าอยู่ที่นี่แล้ว"

"สูบ่ต้องฟัง ป้อหลวงบ่ได้เซาะข้าวหื้อสูกิน" ชายชราพยายามปลอบ

"ช่างมันเต๊อะป้อเฒ่า ถ้าหากป้อหลวงเปิ้นบ่อยากหื้ออยู่ ก่อปล่อยหื้อข้าได้เดินทางไปหาชีวิตแต้ๆ ของข้าเต๊อะ อยู่ในที่ที่บ่มีไผหันค่า ข้าก่อบ่ฮู้จะอยู่ไปยะหยัง เฮาควรจะอยู่ในที่ที่มีตัวตนมากกว่า" พันแสงปลงแล้ว บางทีเขาอาจจะเดินเข้าป่า หายไปจากบ้านดงหลวงเสีย แม้จันทร์กับคำป้อจะเตือน

เสมอว่ามันอันตราย

“แล้วแต่สูจะตัดสินใจเอาละกันเน้อ ข้าเองก่อหวังว่าสักวัน สูจะจำตัวเก่าได้ และปิ๊กไปหาครอบครัวแต้ๆ เหีย ข้าสองคนก่อขอหื้อสูโชคดี”

พันแสงทรุดตัวลง ยกมือไหว้สาผู้เฒ่าทั้งสอง

“ข้าจะอยู่ร่วมบุญกับคนบ้านดงหลวงวันพูกเป็นวันสุดท้าย”

ฟ้าฟากตะวันออกยังไม่สว่าง เพราะตะวันยังหลบอยู่หลังดอย แต่คนบ้านดงหลวงต่างลุกขึ้นนึ่งข้าวก่อไฟแล้ว วันนี้เป็นวันพระ และยังเป็นวันงานบุญปอยหลวง ทุกอย่างจึงต้องเริ่มต้นเร็วกว่าวันปกติ

ไก่ตัวผู้โก่งคอขันเหนือหลังคากระท่อมตองตึง ส่วนตัวเมียนำลูกออกจากเล้าเดินคุ้ยเขี่ยอาหารกลางถนน ก่อนจะร้องเตือนให้ลูกน้อยคอยหลบผู้คนที่กำลังเดินทางไปมา

ผู้เฒ่าผู้แก่นุ่งผ้าขาวถือขันเดินมุ่งหน้าไปยังวัด ตะเกียงส่องแสงวับแวม คนหนุ่มคนสาวทยอยเข้าช่วยกันทำความสะอาดบนวิหารรวมไปถึงลานกลาง ชาวบ้านดงหลวงมีอยู่ไม่ถึงร้อยหลังคาเรือน และทุกคนต่างรู้จักกันหมด

ฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี บัวชุมแต่งตัวงามเคียงคู่กับเพื่อนวัยเดียวกัน คอยต้อนรับและอำนวยความสะดวกให้คนที่มาทำบุญ โดยเฉพาะอาคันตุกะสำคัญของบิดาอย่างนายอำเภอครรชิต

เขาสวมชุดสีกากีเต็มยศ เคียงข้างลูกสาวที่สวมชุดเดรสสีชมพูสดใส เป็นที่สะดุดตาของคนทั้งงาน พ่อหลวงทองพาเขาเข้าไปนั่งในวิหารตรงที่ประธานในพิธีเพื่อเริ่มพิธีทางศาสนา

ตลอดทั้งวันมีมหรสพให้ชาวบ้านได้รื่นเริง และพ่อหลวงประกาศก้องว่าเย็นนี้จะมีการแข่งขันชกมวยคาดเชือกบริเวณลานวัด และมีการแข่งขันบอกไฟดอกอีกด้วย

ทุกคนมีความสุข อยากให้ถึงคืนนี้เร็วๆ ผิดกับชายคนที่ซ่อนตัว

อยู่หลังวิหาร ใจหายอยู่ครามครันที่หลังจากคืนนี้เขาคงต้องเดินทางอย่างโดดเดี่ยว

"พันแสง" เจ้าอาวาสเดินเข้ามาหาหลังเห็นเขามีสีหน้าหม่นหมอง

"ข้ามาลาตุ๊ปู่"

พระชราส่งยิ้มให้

"มีอะหยังกาตุ๊ปู่"

"สูบ่ควรกึ๊ดอะหยัง พันแสง จะไดเสียสูก่อตึงบ่ตกยาก ผ่อวาสนาสูแล้วจะได้เป็นเจ้าใหญ่นายโต"

"แต่ข้าจำอะหยังบ่ได้เลย ข้าบ่ฮู้ว่าจะไปตางไหน" พันแสงเอ่ยอย่างคนสิ้นหนทาง

"คนดีอยู่ไหนก่อตึงรอด สูเป็นคนดี แถมยังมีวิชาอาคมที่ติดตัวมาจะไดสูก่อตึงปลอดภัย"

ฟ้ามืดแล้ว เหมือนมีคนเอาผ้าดำมาปูทาบทับ ไม่นานดวงแก้วสีขาวก็ลอยแขวน คืนจันทร์เพ็ญ รัศมีแก้วดวงขาวฟุ้งชวนหลงใหล เสียงงานรื่นเริงดังมาถึงท้ายหมู่บ้าน จันทร์และคำป้อนั่งที่แคร่ไม้ตัวเดิม ในใจไม่นึกอยากไปเที่ยว สายตาจดจ้องไปที่กระท่อมเล็กข้างบ้าน ไม่นานพันแสงก็ปรากฏตัวออกมา

"ข้าจะมาลาป้อเฒ่าแม่เฒ่าก่อน วันพูกข้าจะไปแต่เช้ามืด" ชายหนุ่มเอ่ย

"แล้วสูจะไปตังใด" คำป้อเสียงสั่น ยังเป็นห่วงเพราะชายหนุ่มยังจำอะไรไม่ได้

"ข้าว่าจะเข้าป่าตางเหนือ คงอยู่เงียบๆ คนเดียวที่นั่นจนกว่าจะจำอะหยังได้ หรือถ้าจำบ่ได้ ก่อคงเซาะว่าหากินตัวคนเดียวไปเหีย" พันแสงตอบ

คำป้อปาดน้ำตา

“ป่าตางเหนือมันอันตรายนัก มันติดกับป่าสวรรค์ เล่าลือว่าไผเข้าไปแล้วจะออกมาบ่ได้ สูยังจะไปอยู่กา” จันทร์แย้ง เขาเคยห้ามความคิดนี้กับพันแสงไปแล้ว ‘ป่าสวรรค์’ ดินแดนที่ไม่มีใครไปถึง ถ้าหลงเข้าไปก็ไม่สามารถออกมาได้ เทวดา ผี หรือสัตว์ร้ายต่างอยู่ที่นั่น

“ในป่าสวรรค์คงปลอดภัยกว่าอยู่ที่นี่ บ่มีอะหยังน่ากั๋วเท่าจิตใจคน ตุ๊ปู่เคยบอกข้า”

“ถ้าจะอั้น ข้าว่าสูลองไปหาแม่เฒ่าลัวะที่ดอยยอดดาวเต๊อะ” จู่ๆ จันทร์ก็โพล่งออกมา

“ไผคือแม่เฒ่าลัวะ” ชายหนุ่มสงสัย แต่คำป้อกลับส่ายหน้าไม่เห็นด้วย

“มันบ่มีอะหยังต้องเสียแล้วสู” จันทร์จับมือภรรยา “หากพันแสงจะเข้าไปทางป่าสวรรค์จริงๆ การได้ไปหาแม่เฒ่าลัวะอาจจะเยียะหื้อจำความอะหยังได้”

พันแสงนัยน์ตาสั่นระริก เรื่องนี้เหตุใดสองผู้เฒ่าไม่เคยบอกเขา

“ข้าบอกสูช้าไปหน่อย แต่มันเป็นทางเลือกสุดท้าย” จันทร์ถอนหายใจขณะหันมาสบตาคนหลงทาง “ก่อนจะถึงชายป่าสวรรค์ มันมีดอยสูงเปียงฟ้า ชื่อดอยยอดดาว บนนั้นมีนางหมอเมื่อที่หยั่งรู้ฟ้าดิน หื้อสูลองไปถามว่าสูเป็นไผ ลุกตังใดมา”

“แต่ทางไปนั้นมันแสนอันตรายนัก ข้าเลยบ่บอกเรื่องนี้หื้อ แต่หากวันนี้สูยืนยันจะไป แม่เฒ่าลัวะอาจจะช่วยสูตามหาความจริงได้” คำป้อถอนหายใจ

พันแสงรู้สึกเหมือนเห็นดาวนำทางในคืนเดือนดับ “ข้ายินดีขนาดป้อเฒ่า แม่เฒ่า”

“แต่นางหมอเมื่อจะดูเมื่อหื้อเฉพาะป้อจายเต๊าอั้น และจะหื้อถามได้แค่เตื้อเดียว” จันทร์ย้ำ

“แล้วมันต้องการเงินทองก่อ”

คราวนี้ผู้เฒ่าทั้งสองเงียบไปพักใหญ่ก่อนจะเอ่ยปาก “มันบ่ต้องการเงินทอง ค่าทำนายก่อแล้วแต่มันจะขอ บางเตื้อมันก่อขอแค่หวีอันเดียว แต่บางเตื้อมันอาจจะอยากได้ชีวิตคนถาม สูต้องเยียะหื้อมันเปิงใจเน้อ”

ชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจ “ยินดีจ๊าดนักที่เป็นห่วงข้า”

จันทร์และคำป้อถอนหายใจ “ถ้าจะอั้นวันพูก สูก่อเดินทางตอนเช้ามืดเลยเน้อ บ่ต้องมาลา ข้าบ่อยากเห็นหน้าสูหื้อกึ๊ดเติงแหม” คำป้อเสียงสั่น แม้จะอยู่ด้วยกันไม่นาน แต่ก็รักพันแสงเหมือนลูกหลานแท้ๆ

“แล้วข้าจะปิ๊กมาหาแอ่วหาเน้อ”

ระหว่างนั้นเอง บรรยากาศรอบตัวก็ดูแปลกไปจนพันแสงรู้สึกได้ เขาแหงนดูบนฟ้า ดวงเดือนที่เคยสดใสเมื่อครู่ บัดนี้เปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน

จันทร์แหงนหน้ามองตาม ชายชรารีบลุกขึ้นและเดินสำรวจรอบๆ บ้าน

ใบไม้ไม่ไหวติง เสียงหรีดหริ่งเรไรที่เคยร้องดังบัดนี้กลับเงียบ นกกลางคืนบนต้นไม้หนีหายเหมือนหวาดกลัวอะไรบางอย่าง ทุกอย่างเงียบสงบแม้แต่ลมก็ไม่พัด

คงเหลือเพียงเสียงจากงานรื่นเริง...

“ข้าฮู้สึกเหมือนจะมีลางฮ้าย” พันแสงเอ่ยเสียงเบา หันไปหยิบมีดดาบยาวออกมา ก่อนจะหันไปบอกสองผู้เฒ่า “ป้อเฒ่าแม่เฒ่าอยู่บนเฮือน ข้าจะออกไปผ่อว่ามันเกิดอะหยัง”

จันทร์และคำป้อรีบหยิบตะเกียงน้ำมันขึ้นเรือนและดับแสง สัญชาตญาณของคนหาของป่า...รู้ดีถึงภัยอันตรายที่กำลังก้าวเข้ามา

นายอำเภอและพ่อหลวงกำลังเชียร์มวยกันอย่างสนุกสนาน ยุวดีรู้สึกเบื่อจึงขอตัวออกไปเดินเล่น ดอกไม้เพลิงส่งเสียงฟู่ๆ ทะยานขึ้นพ้นหลังคาวัด ชาวบ้านปรบมือชอบใจเมื่อมันพุ่งขึ้นสูง บางคนเข้าไปฟ้อนรำใกล้ๆ โดยไม่กลัวเกรง

ยุวดียิ้มมุมปาก ขบขันการกระทำของชาวบ้านป่า ก่อนจะเดินออกมาดูข้าวของที่นำมาวางขายแต่ก็ไม่คิดจะซื้อ เพราะคิดว่ามันสกปรก

"ถ้าบ่มีอะหยังน่าสนใจ ก่อขึ้นไปหลับได้เน้อเจ้า จะได้มีแฮงเดินทางปิ๊กบ้านวันพูก"

เสียงหนึ่งที่ทักขึ้นมาทำให้ยุวดีหันไปมอง บัวชุมนั่นเอง

"หือ" สาวกรุงยิ้มมุมปาก "ใครบอกว่าฉันจะกลับพรุ่งนี้"

"นายอำเภอเจ้า" บัวชุมตอบอย่างมั่นใจ

"ทำไมเรอะ ถ้าฉันไม่กลับ เธอจะแกล้งทำเป็นผีเข้าเพื่อให้ฉันกลัวหรือไง" ยุวดีเชื่อว่าส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ประหลาดเป็นเพราะบัวชุมอยากให้เธอกลับไปเสีย

"ข้าเจ้าบ่ได้ว่างขนาดนั้นเจ้า ไหนจะต้องคอยช่วยแม่ต้อนฮับแขกและต้องมาคอยผ่อคุณยุวดีแหม"

"ก็ช่วยไม่ได้ พ่อเธอเป็นลูกน้องพ่อฉัน ก็ต้องทำตามหน้าที่" ยุวดีกอดอก

"ทุกคนมีหน้าที่หมดเจ้า เหลือแต่คุณยุวดี"

เป็นอีกครั้งที่โดนเด็กเมื่อวานซืนเหน็บแนม ยุวดีไม่สนใจ เชิดหน้าแล้วเดินหนี

"คุณยุวดีจะไปไหน"

"ฉันก็อยากให้เธอทำหน้าที่ให้เต็มที่สิ แม่สาวเครือฟ้า" พูดจบ สาวกรุงก็หายไปในเงามืด

บัวชุมส่ายหัว หนักใจกับการเป็นคนดื้อดึงของยุวดีเสียเต็มประดา คิดผิดเหลือเกินที่เผลอไปรับแหวนทองของผู้หญิงคนนี้ เห็นท่าต้องเอาคืนให้เธอไปเสียพ้นๆ

พ่อหลวงทองหัวเราะชอบใจเมื่อนักมวยที่ตนออกแรงเชียร์เตะก้านคออีกฝ่ายสลบ นายอำเภออุทานอย่างหัวเสีย เพราะงานนี้คงได้ควักเงินมาเสีย

พนันให้เจ้าบ้าน

“เป็นไงครับนาย ผมบอกแล้วว่าไอ้คนผอมๆ มันมักจะแรงดี” ผู้ใหญ่-บ้านได้ทีคุยทับ

“ก็ใครจะไปรู้ว่ามันจะเก่งทางมวย แล้วนี่มีคู่ต่อไปอีกมั้ย จริงสิ ถ้าไอ้พันแสงอะไรนั่นมาขึ้นชกด้วย ฉันแทงหมดตัวเลยนะ”

พูดชื่อนี้ขึ้นมา พ่อหลวงบ้านก็อารมณ์เสีย แต่แสดงออกมาไม่ได้ “มันไม่มาหรอกครับนาย คนประหลาดพรรค์นั้น”

ทันใดนั้นเอง คนในงานก็เริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติ เกิดลมพัดแรงจนใบไม้ปลิวว่อน ตุงริมรั้วปลิวสะบัด บางผืนหลุดขาดลอยขึ้นฟ้า โคมไฟที่ตั้งเรียงรายสั่นตามแรง ไม่นานก็ดับ ทั้งงานมืดสนิทจนเห็นว่าพระจันทร์บนฟ้าเป็นสีแดง

“เกิดอะไรขึ้นวะทอง” นายอำเภอเหลียวซ้ายแลขวา แปลกใจไม่แพ้คนอื่น

เสียงผู้คนจับกลุ่มคุยกัน แต่หูของพ่อหลวงบ้านกลับได้ยินเสียงหนึ่งลอยมาตามลม เสียงมันดัง...เช่นสัตว์ร้ายคำราม ทองเหงื่อตก หันไปสั่งการลูกน้อง

“งานเลิกแล้ว บอกหื้อทุกคนขะใจ๋ปิ๊กบ้าน”

“มีอะไร” นายอำเภอยังคงสงสัย

“ผมว่าน่าจะมีเรื่องไม่ดีแล้วนาย รีบกลับไปที่เรือนก่อนดีกว่า”

“เดี๋ยว เรื่องไม่ดี? เรื่องไม่ดีอะไร”

“โฮกกก!” เสียงคำรามเริ่มดังชัดขึ้น แม้แต่ครรชิตก็ได้ยิน

“ทอง ฉันได้ยินเสียง เหมือน...”

“เร็วเข้านาย รีบขึ้นเรือนก่อน”

ทองจับแขนนายอำเภอและตะโกนบอกทุกคนให้แยกย้าย ลูกน้องของเขารีบเข้ามาคุ้มครองและพาครรชิตฝ่าแรงลมขึ้นเรือนอย่างปลอดภัย นายอำเภอพยายามเพ่งมองสถานการณ์นอกหน้าต่าง ที่วัดยังคงมืด ลมแรง

ขึ้นเรื่อยๆ ได้ยินเสียงกิ่งไม้หัก หน้าต่างบ้านเปิดปิด ข้าวของล้มระเนระนาด ทองจุดคบไฟอย่างยากเย็น ต้องเพิ่มน้ำมันให้ชุ่ม

"ทอง ยุวดีกับบัวชุมล่ะ ยังไม่เข้ามาเลย" นายอำเภอเริ่มเป็นห่วงลูกสาว

"เดี๋ยวผมกับลูกน้องจะออกไปตามหา นายอยู่ที่นี่กับคำแก้วก่อนนะ"

ยังไม่ทันได้ก้าวเท้า เสียงคำรามก็ดังอีกครั้ง

"โฮกกก"

ทุกคนมองกันหน้าซีดเผือด ไม่นานก็ได้ยินเสียงกรีดร้อง

"กรี๊ด!"

ทองไม่รอช้า ขึ้นไปคว้าปืนลูกซองบนเรือนพร้อมกับลูกน้อง ก่อนจะพุ่งตัวเข้าไปในบริเวณวัด

ครรชิตจับต้นชนปลายไม่ถูก เพ่งมองเข้าไปในความมืดและลมแรง เห็นคบไฟแกว่งวูบวาบไปมา เสียงผู้คนตกใจอลหม่านแต่ฟังไม่ได้ศัพท์ กระทั่งมีชายคนหนึ่งวิ่งกรีดร้องเข้ามาใกล้บ้าน เนื้อตัวชุ่มไปด้วยเลือด

"ป้อหลวง เกิดเรื่องใหญ่แล้ว" เขาตะโกน

ครรชิตถือตะเกียงน้ำมันลงไปพร้อมกับคำแก้ว

"ป้อหลวงเข้าไปในวัด มีอะหยังกา ไอ้คำปุน"

ดวงตาของเขาเบิกโพลง ตัวสั่นเหมือนหวาดกลัวอะไรบางอย่าง เสื้อผ้าฉีกขาดเหมือนถูกดึงรั้งอย่างแรง

"เสือ...เสือเป็นร้อย ล้อมหมู่บ้านเฮาไปหมด..."

คำแก้วยกมือขึ้นกุมปาก ครรชิตตาเบิกโพลง แทบไม่อยากเชื่อว่าสิ่งที่ได้ยินจะเป็นเรื่องจริง

๔

เสือผี

ในฐานะที่เป็นถึงนายอำเภอ จึงยากที่ครรชิตจะนิ่งเฉย เขาเดินเข้าไปในห้องแล้วหยิบปืนไรเฟิลออกมา

"นายอำเภอจะไปไหนเจ้า" คำแก้วถาม

"ลูกสาวฉันยังอยู่ข้างนอก จะให้ฉันนั่งขี้ขลาดอยู่แต่บนนี้เหรอ" ครรชิตหันไปสั่งลูกน้องอีกคนให้ลงเรือนไปด้วยกัน

ลมข้างนอกยังพัดแรง นายอำเภอเร่งฝีเท้า สวนทางกับกลุ่มคนที่กำลังวิ่งหนีอลหม่าน ลูกเล็กเด็กแดงร้องกระจองอแง เสียงฝูงสัตว์ดังแตกตื่นไปทั่ว ไม่นานเขาและสมุนก็เข้ามาในเขตอาราม ตอนนี้ทุกคนช่วยกันจุดไฟกองใหญ่ให้ลุกโชน เผยให้เห็นว่ามีคนจับกลุ่มคุยกัน บางส่วนนอนกรีดร้องโหยหวน

"นายลงจากเรือนมาทำไมครับ" ทองเดินเข้ามาหา สีหน้าดูวิตกยิ่งกว่าตอนลงเรือนไปเสียอีก

"ฉันเป็นนายอำเภอนะ จะเอาตัวรอดคนเดียวได้ไง มีเสือบุกงั้นเหรอ"

"ใช่ครับนาย"

ใจหาย...นึกถึงลูกสาวตัวเอง “แล้วยุวดีล่ะ เห็นเธอหรือเปล่า”

คนถูกถามส่ายหน้า

“มันเป็นอย่างนี้ได้ยังไง เสือมาจากไหน”

“ผมก็ไม่รู้ครับนาย ตอนนี้พวกเราต้องก่อไฟให้มากที่สุด เพราะพวกมันมากันเป็นร้อย”

ขนตามตัวลุกชัน เสือมาเป็นร้อย มันจะเป็นไปได้อย่างไร...ครรชิตกำปืนแน่น

“ต้องเร่งมือแล้ว ใครมีอาวุธอะไรก็หยิบจับออกมาสู้ เร็วเข้า” เขาสั่งทองจึงรีบหันไปบอกทุกคน

ฟืนจำนวนมากถูกนำมาโยนใส่กองไฟพร้อมกับราดน้ำมันจนไฟลุกสูงท่วมหัว ยิ่งเจอแรงลม เปลวเพลิงก็ยิ่งเลื้อยตวัดเหมือนพญางูใหญ่ที่โกรธา ก่อนที่เจ้าอาวาสจะเดินลงมาจากกุฏิ

“ทันหันมันก่อสูเขา ว่ามันเป็นเสือแต้ๆ หรือเสือผี” หลวงปู่ถามเพราะเกรงว่าทุกคนจะตาฝาด

“เห็นแต่ตัวมันวิ่งไปวิ่งมา ลูกตาแดงก่ำต้องแสงเดือน มันไล่ขบไปทั่วยกเว้นแม่ญิง” หนึ่งในนั้นเล่าเหตุการณ์

“มันบ่ได้ฆ่ากินหมดกา” หลวงปู่ถามต่อ

“มันเลือกที่จะฆ่าป้อจาย ส่วนแม่ญิงเฮายังบ่เจอสักศพ”

พระชรานิ่งคิด ก่อนจะยกมือไหว้พระประธานในวัด เกิดมาอายุเกือบจะเข้าเจ็ดสิบขวบ บวชมาเป็นหกสิบพรรษา ยังไม่เคยเจอเรื่องแบบนี้สักครั้ง

ระหว่างเดินทางยุวดีได้ยินเสียงกรีดร้อง นึกแปลกใจอยู่ครามครัน แต่เมื่อยังไม่ถึงเป้าหมายเธอก็ไม่ยอมหยุดฝีเท้า

กระท่อมท้ายหมู่บ้าน...

อุตส่าห์ชะเง้อคอยในงานวัด แต่กลับไม่เห็นนายพันแสงเสียที จนหัวใจร่ำร้องอยากเจอเขา ประกอบกับต้องการแกล้งคนที่เดินตามหลังให้

หัวปั่น

“ข้าเจ้าก่อเพิ่งฮู้ว่าแม่ญิงกรุงเทพฯ ใจง่ายกว่าสาวเครือฟ้า ถึงขั้นต้องแล่นไปหาป้อจายที่บ้าน” บัวชุมแขวะจนคนที่ถูกพาดพิงต้องหยุดชะงัก

“แล้วรู้ได้ยังไงว่าฉันจะไปไหน” ยุวดีจ้องหน้าเด็กสาว

“ข้าเจ้าผ่อก่อฮู้ ว่าคุณยุวดีจะไปหาอ้ายพันแสง”

“ใช่ ฉันจะไปหาเขา เธอไม่ต้องตามมาก็ได้นะ อ้อ และไม่ต้องแกล้งทำเป็นผีเข้าเพื่อเรียกร้องความสนใจอีกล่ะ”

“คุณยุวดีไปหา แต่คงบ่เจอ เพราะบางทีอ้ายพันแสงอาจจะไปจากบ้านดงหลวงแล้วก่อได้”

ได้ยินบัวชุมพูดเช่นนั้นก็ทำเอายุวดีขมวดคิ้ว “ไปไหน ไปทำไม”

“ยังบ่ฮู้ตัวแหม ก่อเพราะคุณยุวดีก่อเรื่องไว้น่ากะ เยียะหื้ออ้ายพันแสงต้องกลายเป็นคนผิด”

“นี่อย่ามาโทษฉันนะ กล้าดียังไง เดี๋ยวแม่ก็ตบให้” สาวกรุงเงื้อมือ

“นึกว่าข้าเจ้ากั๋วกา” บัวชุมท้าทาย ทำให้ยุวดีหมดความอดทน ปรี่เข้าไปหาทันที

เผียะ!

ร่างคนอ่อนกว่าเซถลาแต่ยังไม่ถึงกับล้ม และเมื่อประคองตัวได้บัวชุมก็เหวี่ยงมือโต้ตอบ

“โอ๊ย!” ยุวดีร้องลั่น นึกไม่ถึงว่าสาวบ้านป่าจะกล้าตอบโต้ “มึงกล้าตบกูเหรออีบัวชุม”

“เออ” ลูกสาวพ่อหลวงยังเดินเข้าหาอย่างไม่เกรงกลัว “นอกจากจะกล้าตบ ยังกล้าถีบตวย” ไม่ปล่อยให้เป็นแค่ลมปาก บัวชุมถีบเข้าที่หน้าขาของยุวดีจนลูกสาวนายอำเภอล้มไม่เป็นท่า

“กรี๊ด! อีบัวชุม ฉันจะฟ้องคุณพ่อ”

“ตายแล้ว ก่อนึกว่าจะเก่งเหมือนปาก พอสู้บ่ได้ก่อจะฟ้องอีป้อ เป็นดีไค่หัว” บัวชุมแบะปากใส่ ที่ผ่านมาเธอใช้ความอดทนอย่างสูงในการตามใจ

ผู้หญิงคนนี้ ทนให้มาดูถูกคนบ้านดงหลวง ทนให้มารังเกียจครอบครัวเธอ แต่ที่สาวบ้านป่าอย่างเธอทนไม่ได้ คือยุวดีทำให้คนดีๆ อย่างพันแสงต้องถูกบิดาไล่ออกจากหมู่บ้าน

โดนตบแค่นี้ยังน้อยไปด้วยซ้ำ...

“เอานี่คืนไปเหีย” บัวชุมปาแหวนใส่ ไม่นึกเสียดายเลยสักนิด “ข้าเจ้าบ่เอาแล้ว แต่ขอหื้อคุณยุวดีอย่าได้มายุ่งกับหมู่เฮาแหม”

การทะเลาะกันของทั้งคู่ทำให้สองสาวลืมสังเกตไปว่าทุกอย่างรอบตัวเปลี่ยนไป โดยเฉพาะดวงจันทร์พราวฟ้า บัดนี้มันแดงฉาน กระทั่งพุ่มไม้รอบตัวมีความเคลื่อนไหวจึงเริ่มรู้สึกตัว

ลมแรงจนกิ่งไม้ไหวเอน และได้ยินเสียงคำรามมาจากแนวป่า บัวชุมเพ่งเข้าไปในเงามืด เห็นนัยน์ตาสีแดงประหลาด

“คุณยุวดีเงียบเสียง แล้วมาอยู่หลังข้าเจ้า” เธอสั่งสาวกรุง

“อะไรของมึงอีบัวชุม” อีกฝ่ายยังไม่รู้ตัว

พุ่มไม้นั้นค่อยๆ แหวกใบออก สัตว์ตัวใหญ่ย่ำเท้าออกมา แสงเดือนอาบให้เห็นว่าตัวมันเป็นลายพาดกลอน

บัวชุมหน้าซีด สะกิดยุวดีให้หันไปมอง ทันทีที่สาวกรุงสบตา มันก็อ้าปากกว้าง

“โฮก!” มันคำรามก้อง

“กรี๊ด!” สองสาววิ่งหนีสุดชีวิต แต่มันกลับตะกุยดินกระโดดข้ามหัวดักขวางทางไม่ให้ไปไหน

“เอาไงดี มันจะกินเราแน่ ฉันยังไม่อยากตาย” ยุวดีเสียงสั่น

จังหวะที่มองหน้ากันอยู่อย่างนั้น ร่างหนึ่งก็กระโดดลงมาจากต้นไม้พร้อมกับใช้มีดฟันไปที่หน้าของสัตว์ร้าย มันคำรามก้องก่อนจะดิ้นทุรนทุรายหนีหายเข้าไปในความมืด

“อ้ายพันแสง” บัวชุมดีใจเป็นที่สุด วิ่งเข้าไปกอดชายหนุ่มทันที

“แล้วเมื่อกี้ใครด่าว่าฉันใจง่ายยะ” ยุวดีหมั่นไส้

ไม่ทันได้พูดอะไรต่อ พันแสงก็ยกมือขึ้นจุปากเพราะรู้ถึงอันตราย เขาหยิบตะเกียงน้ำมันของบัวชุมออกมา กวาดไปรอบๆ กระทั่งเจอเสือดำยืนอยู่ตรงหน้าถึงสองตัว พวกมันเดินวนเป็นวงล้อมรอจังหวะกระโจนเข้าหา

ยุวดีเม้มปาก ไม่กล้ากระดิกตัว เกิดมาเพิ่งเคยเห็นสัตว์หน้าขนในระยะประชิดขนาดนี้ รอบกายเริ่มได้ยินเสียงคนกรีดร้องไกลๆ ลิงค่างบ่างชะนีในป่าร้องโหยหวน หรือแม้แต่นกกาก็บินหนีกันว่อน เป็นสัญญาณของความแตกตื่น

สีดำของพยัคฆ์กลืนเข้ากันได้ดีกับความมืด พันแสงมองเห็นการเคลื่อนไหวของพวกมันทั้งสามตัวไม่ถนัด จนเมื่อเขาเผลอ ตัวที่ใหญ่ที่สุดก็พุ่งเข้ามา

“ระวัง!” ยุวดีร้องลั่น

ชายหนุ่มเตะมันเข้าเต็มตัว แต่แล้วอีกตัวก็กระโจนเข้ามางับแขนจนตะเกียงหลุดมือตกพื้น

เจ็บ...แต่พันแสงไม่ส่งเสียงร้อง ตรงกันข้ามรีบตั้งสติแล้วเหวี่ยงหมัดใส่ใบหน้ามันเต็มแรง ได้ผล สัตว์หน้าขนคายแขนเขาออก ล้มกลิ้งสะลึมสะลือ พันแสงพุ่งเข้าไปซ้ำ

แต่แล้วเสือที่เหลือกลับวิ่งเข้ามาหาบัวชุมและยุวดี

“กรี๊ด!”

สองสาวถอยร่น พันแสงหันตัวจะเข้าไปช่วย แต่ก็ถูกเสือตัวเดิมที่หายเมาหมัดตะครุบใส่จนล้ม

“อ้ายพันแสง ช่วยด้วย!”

นั่นคือเสียงสุดท้ายที่ได้ยินจากปากเด็กสาวก่อนจะหายไปในความมืด พันแสงถูกกรงเล็บจิกแขนทั้งสองข้าง สัตว์ร้ายอ้าปากกว้างเผยเขี้ยวคมหมายจะกัดต้นคอชายหนุ่ม

“อ๊าก!” พันแสงตะโกนลั่น กำมือแน่น รวบรวมแรงทั้งหมดให้ขยับตัว เจ้าเสือดำตกใจไม่ทันระวัง ชายหนุ่มก็ใช้หัวกระแทกไปที่ใบหน้าของมัน

“โฮก!”

เสือดำร้องดัง พันแสงรีบผละตัวออก พลิกกระโดดขี่หลังและโอบรัดไว้ มันสะบัดตัวจนทั้งสองกลิ้งไปมาบนพื้น

จู่ๆ ชายหนุ่มก็นึกถึงวิชาติดตัวที่แทรกเข้ามากะทันหัน เขาทำปากขมุบขมิบและซัดกำปั้นลงดิน

ตูม!

เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ในระยะสิบวาต้นไม้ล้มระเนระนาด เสือร้ายร้องลั่นก่อนจะแน่นิ่งไป เขาจึงจับมันเหวี่ยงไปชนต้นไม้ใหญ่ หวังให้มันสิ้นฤทธิ์

ส่วนตัวเองรีบวิ่งตามบัวชุมกับยุวดีไปทันที

“บัวชุม...บัวชุมอยู่ไหน!” เขาตะโกนเรียก แต่ไร้เสียงตอบรับ

เปรี้ยง!

เสียงดังราวกับฟ้าผ่าจากด้านหลังทำให้พันแสงชะงักและหันไปมอง

“หยุดอยู่ตรงนั้นเน้อไอ้พันแสง!”

ชายหนุ่มพยายามเพ่งมองแสงไฟของกลุ่มคนที่กำลังเดินเข้ามา เมื่อตาปรับแสงได้จึงจำได้ว่าเป็นพ่อหลวงทองและแขกของเขานั่นเอง

“ยุวดีอยู่ไหน ถ้าไม่บอก ฉันยิงแกไส้แตกแน่” นายอำเภอเล็งลำกล้องไปยังพันแสง ชายหนุ่มยกมือยอมจำนน

“เสือมันต้อนเข้าป่า ข้ากำลังจะตามไป...”

เปรี้ยง!

กระสุนจากปืนไรเฟิลของคนกรุงพุ่งผ่านหน้าไปกระทบต้นไม้ใหญ่จนมันสั่นสะท้าน

“ทำไมแกไม่ช่วยลูกสาวฉัน” ครรชิตขบกรามแน่น

“ข้าพยายามแล้ว แต่เสือมันมาถึงสามตัว”

พ่อหลวงทองโกรธจัด เดินเข้ามาตะบันหน้าชายหนุ่มจนล้ม

“เพราะสูคนเดียวที่นำเรื่องฮ้ายมาสู่บ้านของเฮา” ทองว่า แล้วจ่อปืน

ลูกซองเข้ากับศีรษะของคนที่เขาคิดว่าเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด “ข้าจะฆ่ามัน”

“อย่าๆ ข้าขอเต๊อะป้อหลวง”

เสียงหนึ่งดังแทรกมาจากความมืด นายอำเภอหันขวับเล็งปืนไปทางนั้นทันที เห็นสองผัวเมียชราเดินมาหาด้วยสีหน้าลนลาน

“ป้อเฒ่า แม่เฒ่า” พันแสงตกใจที่เห็นผู้มีพระคุณโผล่เข้ามาในนาทีวิกฤติ

“ปู่จันทร์ ย่าคำป้อ เพราะสูเขาสองคนนั่นแหละที่เยียะหื้อบ้านดงหลวงเฮาเป็นจะอี้ เสือเผตเสือผีบุกมากินคนแถมยังลากหายไปในป่า” ทองตะคอก

“จะว่าข้าผิด ข้าก่อยอมฮับ แต่ข้าขอ อย่าฆ่าไอ้พันแสงมันเลย มันกำลังจะไปจากบ้านดงหลวงวันพูกแล้ว” จันทร์ยกมือไหว้

พ่อหลวงโกรธตัวสั่น “พอบ้านดงหลวงฉิบหาย ก่อจะหนีไปเสีย บ่แน่เสือผีเหล่านั้นอาจจะเป็นพวกเดียวกับสู แม่นก่อไอ้พันแสง”

หนุ่มหล่อขมวดคิ้ว “ข้าจะเป็นพวกกับมันได้จะได ในเมื่อข้าก่อโดนมันขบ”

พันแสงมีเลือดไหลจากแผลที่ต้นแขน แถมเนื้อตัวก็มอมแมม

“วันพูก ปู่จันทร์กับย่าคำป้อต้องออกจากบ้านดงหลวงไปตวย เพราะข้าบ่ไว้ใจสูเขาแหมแล้ว” พ่อหลวงยื่นคำขาด ทำเอาสองเฒ่าตกใจ มองหน้ากันเลิ่กลั่ก

“มันบ่เกี่ยวกับป้อเฒ่าแม่เฒ่าเปิ้น เอาเต๊อะป้อหลวง ถ้าหันว่าข้าเป็นต้นเหตุ ข้าจะไปตวยหาบัวชุมกับลูกสาวนายอำเภอหื้อ”

“สูคนเดียวเนี่ยนะ” ทองมองเหยียด

“ข้าฮับปากว่าจะพาสองคนนั้นมาหื้อได้”

“ดี ถ้าลูกข้ากับคุณยุวดีบ่ได้ปิ๊กมา ข้าจะฆ่าปู่เฒ่าจันทร์กับย่าคำป้อเหีย” พ่อหลวงขู่

“ข้าจะออกเดินทางคืนนี้” พันแสงรับคำ

“จำคำข้าไว้เน้อ ถ้าลูกข้าบ่ปิ๊กมา จะมีคนตายเพิ่มแหมสองคน”

ทองเก็บปืนไว้แนบลำตัว มองหน้าพันแสง ใจหนึ่งก็เคียดแค้นสุดจะทนที่ไอ้หมอนี่เป็นเหตุให้ลูกสาวตกในอยู่อันตราย แต่อีกใจก็คิดว่ามันคงเป็นคนเดียวที่พอจะช่วยบัวชุมกลับมาได้

“รอพรุ่งนี้ก่อนก็ได้พันแสง” ครรชิตตัดสินใจ ทำเอาผู้ใหญ่บ้านหันขวับ

“ท่านนายอำเภอ ผมคิดว่ามันอาจจะช้าไป”

“ไม่หรอก ฉันว่าพวกเสือมันคงไม่คิดจะฆ่าพวกผู้หญิง สังเกตว่าเราไม่เจอศพผู้หญิงเลย เป็นไปได้ว่าพวกมันต้อนเข้าป่าไปเพื่อกระทำการบางอย่าง”

คนที่ถูกเสือฆ่ามีสี่รายเป็นชายทั้งหมด สัตว์เลี้ยงถูกลักขโมยไปหมดสิ้น ไม่เว้นแม้แต่วัวควายตัวใหญ่ เป็นไปได้ว่าพวกมันมาปล้นเสบียง รวมยุวดีและบัวชุมมีคนหายไปสิบสามคน เป็นเด็กสาวทั้งหมด

“อีกอย่าง ให้พันแสงไปคนเดียวจะไปทำอะไรได้ เดี๋ยวฉันจะให้ลูกน้องขับรถไปขอความช่วยเหลือจากค่ายทหารที่ใกล้ที่สุด เพื่อขอกำลังให้มาช่วยตามหา” นายอำเภอพยายามแก้ปัญหาอย่างมีสติ หลายๆ คนเห็นด้วย

“เพราะฉะนั้น พันแสง นายต้องเก็บเรี่ยวแรงไว้ให้ดี พรุ่งนี้เช้าเมื่อทหารมาถึง เราจะออกเดินทางกัน”

พันแสงพยักหน้ารับทราบ

“ส่วนคนอื่นๆ ตอนนี้ถ้าเจอเสือที่ไหน ยิงมันซะ ฉันจะถลกหนังมันมาตัดเป็นชุดให้ลูกสาวฉันใส่” นายอำเภอสั่งเสียงแข็ง ก่อนจะแยกย้ายกันค้นหาต่อ

“พันแสง ข้าว่าไปใส่ยาเหียก่อนเต๊อะ เลือดมันไหลบ่หยุดเลย” คำป้อเข้ามาดูอาการ

“ความจริงข้าอยากจะไปตวยหาบัวชุมเสียคืนนี้เลย ข้ากั๋วว่ามันบ่ทัน

กาล” พันแสงเอ่ย แล้วนึกอะไรบางอย่างได้ เขารีบปรี่ไปที่ต้นจามจุรีต้นใหญ่ เดินวนหารอบๆ จนเจอร่างของสัตว์ที่นอนนิ่ง

เสือดำ...

พันแสงประคองมันขึ้นมาและพบว่ายังมีลมหายใจ

“ป้อเฒ่า หาเชือกหื้อข้ากำ เฮาต้องพาเสือตัวนี้ไปที่บ้าน”

นกเค้าแมวตัวใหญ่บินผ่านหลังคา เหินทะยานขึ้นไปเกาะกิ่งไม้สูง สายตาจดจ้องหาเหยื่อที่ออกหากินตามเดิม พระจันทร์สีเลือดกลับมาสุกสกาวเช่นตอนหัวค่ำ หรีดหริ่งเรไรร้องระงม ดั่งว่าเหตุการณ์อาเพศเมื่อครู่ไม่ได้เกิดขึ้น

พันแสงวางร่างของเสือดำตรงลานบ้าน จันทร์และคำป้อก่อกองไฟให้สว่าง ส่องให้เห็นร่างสัตว์หน้าขน ตัวมันพอๆ กับเด็กวัยสิบขวบ ลำตัวสะบักสะบอมมีแผลจากการต่อสู้ ที่ท้องกระเพื่อม เป็นสัญญาณว่ายังมีชีวิต

“สูยังบ่ฆ่ามันเหียพันแสง” คำป้อบอก

“ข้าจะเอามันเป็นเหยื่อล่อหื้อตัวอื่นๆ มาหา หรือไม่ก่อหื้อมันพาเฮาไปที่ฝูง” พันแสงเอ่ย

“แล้วถ้ามันยกมาทั้งฝูงแหมล่ะ” จันทร์ระแวง

“ซ้ำดี ข้าจะได้ฆ่ามัน” พันแสงอุ้มร่างของสัตว์ร้ายโยนเข้าไปในกรงไก่และปิดประตูอย่างแน่นหนา

“ส่วนป้อเฒ่ากับแม่เฒ่า ขึ้นเฮือนไปนอนเสีย ได้ยินเสียงอะหยังอย่าได้ลงเฮือนมาเป็นอันขาดเน้อ”

สองผู้เฒ่ารับคำก่อนจะเดินขึ้นเรือนไป

พันแสงหาผ้ามาพันแผลห้ามเลือด ก่อนจะหันไปหยิบท่อนฟืนสุมไฟให้แรงขึ้นอีก แล้วจึงมานั่งกอดเข่ามองนภาด้วยความหวั่นใจ

กำลังจะไปจากบ้านดงหลวงแท้ๆ ยังเกิดเรื่องไม่ดีอีก หรือเขาจะเป็นตัวซวยจริงๆ

ยิ่งดึก น้ำค้างยิ่งลงหนา หมอกล้อมจันทร์ อากาศเย็นจนพันแสงต้องหาผ้าคลุมกันหนาว น้ำค้างเกาะพราวบนกิ่งไม้ใหญ่ก่อนจะร่วงดังเปาะแปะ ชายหนุ่มนั่งห่อไหล่ นานๆ ทีก็หันไปยังกรงไก่

มันเงียบ...หยิบตะเกียงเดินเข้าไปส่องก็เห็นมันหลับเป็นตาย

กองไฟมอด เหลือเพียงถ่านแดงแสงเรื่อ เสียงนกกางเขนดงดังเจื้อยแจ้วสลับกับเสียงไก่ขันก้อง ดอยสูงเริ่มมีแสงทองสว่าง พระอาทิตย์ขึ้นเป็นเช้าวันใหม่ หนุ่มที่กอดเข่าฟุบหลับสะดุ้งโหยง ตกใจที่รอบตัวสว่างแล้ว

บ้าจริง...เผลอหลับไปเสียได้ พันแสงตั้งสติรีบถอดผ้าคลุมออก ทุกอย่างยังดูปกติ ไม่มีเสือตัวใดออกมา

ลุกขึ้น ปรี่ไปที่กรงไก่ ส่องเข้าไปดูด้านใน

"เฮ้ย!" พันแสงสะดุ้งโหยง ขยี้ตาคิดว่าตัวเองตาฝาด ก่อนจะตั้งสติจ้องไปที่กรงอีกครั้ง ภาพที่เห็นยังเป็นเช่นเดิม

"แม่เฒ่าคำป้อ ลงมาหาข้าหน่อย" เขาตะโกนขึ้นไปบนเรือน ไม่นานหญิงชราก็ลงมาด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

"มีอะหยังกา"

พันแสงกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ ชี้ไปยังกรงขัง "แม่เฒ่าไปผ่อเต๊อะว่าหันเหมือนที่ข้าหันก่อ"

คำป้องวยงง แต่ก็ทำตามที่เขาบอก และเมื่อสอดส่ายสายตาเข้าไปในที่มืดนั้น อาการก็ไม่ต่างจากชายหนุ่มเท่าใด

"พุทโธ ธัมโม สังโฆ" หญิงชราร้องเสียงหลงจนจันทร์ที่ตามมาแปลกใจ

"มีอะหยังกาสู" ผู้เฒ่าจะเข้าไปหา แต่ภรรยายกมือห้ามไว้

"อย่าฟั่งมา" เธอพยายามเปิดกรงอย่างระวัง และขอให้พันแสงส่งผ้าคลุมมา

จันทร์มองดูเมียรักคลุมผ้าเสือในกรง และอุ้มร่างมันออกมาด้านนอก ชายชราอ้าปากค้าง เพราะบัดนี้เสือตัวนั้นกลายเป็นผู้หญิงที่นอนนิ่งไม่ได้สติ!

"เป็นไปได้จะได เสือเย็น มันคือเสือเย็น..." จันทร์เอ่ย แล้วหันไป

บอกพันแสง "สูเฝ้ามันอยู่นี่เน้อ ข้าจะไปฮ้องตุ๊ปู่ หันท่างานนี้เฮาคงฮับมือบ่ไหวแล้ว"

ท้องฟ้าในป่าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้มตามการเดินทางของเทพทินกร หญิงสาวสิบสามคนนั่งตัวสั่นอยู่ในถ้ำ พวกเธอไม่รู้วันเวลา หลังจากถูกเหล่าเสือผีไล่ต้อนออกมาจากหมู่บ้านและนำมาขังไว้ที่นี่

ราวกับเป็นฝันร้ายที่ไม่ยอมตื่น ยุวดีคอแห้งผาก เธอหิว เธอเหนื่อย เธอเป็นถึงสาวเปิ๊ดสะก๊าดจากเมืองกรุง แต่ทำไมเรื่องบ้าบอแบบนี้ต้องเกิดขึ้นกับเธอ

คิดผิดที่มาที่นี่...มันไม่มีอะไรดีสักอย่าง

"ฮือๆ" คิดแล้วน้ำตาสาวกรุงก็ไหลอาบแก้ม จนบัวชุมต้องเข้ามาปลอบ

"อดทนเต๊อะเจ้าคุณยุวดี กำเดียวท่านนายอำเภอต้องมาช่วยเฮาแน่" สาวบ้านดงหลวงลูบหลัง แต่ยุวดีกลับปัดมือ

"พ่อเฮงซวยแบบนั้นจะช่วยอะไรฉันได้ ฉันเป็นแบบนี้เพราะเขา รวมทั้งเธอ พ่อเธอ และไอ้พันแสงมนุษย์ประหลาดนั่นอีก ฮือๆ" ยุวดีเริ่มหมดลายความเป็นสาวแกร่ง

ผู้หญิงคนอื่นๆ มีสีหน้าไม่สู้ดีเช่นกัน

"ตอนนี้เฮาโทษไผบ่ได้เจ้า เรื่องมันเกิดขึ้นแล้ว หมู่เฮาโดนเสือต้อนออกมาจากหมู่บ้านและติดอยู่ในถ้ำ จะลองหนีออกไป พวกมันเป็นร้อยก่อเฝ้าอยู่ปากประตู" หลังจากฝูงเสือต้อนพวกเธอเข้ามา พวกมันก็รอคอยท่าอยู่ที่ปากถ้ำ ไม่ยอมให้หนีไปไหน

"เธอต้องรับผิดชอบนะบัวชุมที่พาฉันมาโดนจับ"

"ข้าเจ้าหรือว่าคุณยุวดีกันแน่ที่ต้องฮับผิดชอบ จำบ่ได้กาว่าไผที่ออกมาหาป้อจายยามเมื่อคืนจนเกิดเรื่อง" บัวชุมเหลืออดเถียงสู้จนยุวดีตัวสั่น

"อีบัวชุม! คอยดูนะ หากพ่อกูหรือแฟนกูมาช่วยกูได้ กูจะปล่อยให้พวกมึงโดนเสือกินเสีย แล้วก็จะกลับไปเผาบ้านดงหลวงให้ไม่เหลือซากเลย

คอยดูสิ” สาวกรุงชี้หน้าด่ากราด บัวชุมทนไม่ไหวเหวี่ยงมือไปตบหน้า

เผียะ!

ทุกคนเงียบกริบ

“แทนที่จะช่วยกันกึ๊ดว่าจะแก้ปัญหาจะได กลับเอาแต่ไห้ โทษแต่คนอื่น กูบ่เคยหันว่าไผจะเห็นแก่ตัวเท่ามึงเลย อียุวดี”

ยุวดีถลึงตา ความโกรธวิ่งพล่านไปทั่ว เธอพุ่งเข้าหาบัวชุมหมายจะเอาคืนสักฉาดสองฉาด แต่บัวชุมก็สู้ไม่ถอย ปล่อยทั้งหมัดทั้งเท้าตอบโต้ คนที่เหลือจึงรีบเข้าห้ามศึก

มีเสียงประหลาดดังก้องทั่วถ้ำ มันดังจนผนังหินสั่นสะท้าน ทำให้สงครามย่อมๆ ของสาวกรุงกับสาวน้อยบ้านดงหลวงหยุดชะงักทันที

“พวกมันเข้ามาแล้ว” หนึ่งในตัวประกันมีสีหน้าตื่นตระหนก

เมื่อรู้ว่าพวกมันกำลังเข้ามาในถ้ำ ยุวดีก็ตัวสั่นด้วยความกลัวและกดดันจนต้องกรีดร้องอีกครั้ง

“กรี๊ด!”

“หุบปาก!”

เสียงตะคอกดังจนไม่มีใครกล้าปริปาก มีร่างหนึ่งเดินเข้ามา

ไม่ใช่เสือ...

“มีคนมาช่วยเรา” ยุวดีเริ่มมีความหวัง มองแสงคบไฟที่กำลังไล่ต้อนความมืด คนที่เดินเข้ามาเป็นหญิงสาวแต่งกายทะมัดทะแมงเช่นนักรบ

“จะเสียงดังไปก่อบ่มีไผมาช่วยได้หรอก” คนแปลกหน้าเอ่ย

ยุวดีขยับตัว หวังจะอ้อนวอนขอความช่วยเหลือ

“เธอเป็นใคร เป็นคนของพ่อฉันหรือเปล่า”

หญิงสาวปริศนามองหน้าคนกรุง ก่อนจะกระตุกมุมปากและผลักเธอเต็มแรง

“ว้าย!”

“อีคนนี้แหละ เสียงดังโวยวายกว่าไผ ถ้าสูยังบ่หุบปาก ข้าจะเอามีด

ปาดคอสู" นักรบหญิงชี้หน้าขู่ ก่อนที่ปากถ้ำจะเริ่มมีคนทยอยเข้ามา ทั้งหมดแต่งกายเช่นเดียวกับหญิงคนแรก แต่กลับไม่มีเสือสักตัว

พวกเขาถือเชือกเส้นยาว ก่อนที่แม่สาวนักรบจะสั่งให้มัดมือทุกคนไว้ด้วยกัน

บัวชุมและคนอื่นๆ จำต้องสงบปากสงบคำ ไม่รู้ว่าที่กำลังเผชิญอยู่คือคน เสือ หรืออาจจะเป็นผี

"ห้ามเสียงดัง ถ้าบ่อยากโดนคนหมู่นี้ฆ่า" บัวชุมกระซิบเพราะกลัวสาวกรุงจะสติแตกอีก

ยุวดีตัวสั่น พยายามนิ่ง แต่ยามใดที่ถูกเหล่าคนแปลกหน้าขู่ เธออยากจะร้องไห้ออกมาให้ได้

'นิรุต...คุณอยู่ที่ไหน ช่วยฉันด้วย'

เมื่อมัดมือเรียบร้อย กลุ่มนักรบก็ดึงเชือกให้ทุกคนเดินตามกันมาจนถึงปากถ้ำที่มีแสงรำไร เมื่อโผล่พ้น แสงทองของวันใหม่ส่องให้เห็นชัดฝูงเสือหายไปแล้ว แต่เป็นกลุ่มคนเข้ามาแทนที่ นับรวมกันตอนนี้น่าจะเกินร้อยคน

บุรุษหนึ่งสีหน้าดุดัน เขามองมายังหญิงตัวประกันแล้วตะคอกเสียงดัง

"ขึ้นล้อไป"

ลูกสมุนคนอื่นหยิบเอาไม้เอาแส้มาฟาดขู่ให้ทุกคนรีบทำตามอย่างเร็วไว

สาวบ้านดงหลวงหวาดกลัว ร้องไห้ระงม พวกเธอถูกต้อนขึ้นเกวียนที่จอดนิ่งกว่าสิบเล่ม ซึ่งเล่มอื่นๆ ต่างบรรทุกซากสัตว์ที่ถูกปล้นมาจากบ้านดงหลวง กลิ่นเลือดคละคลุ้งชวนสยดสยอง

"นี่มันเกิดอะไรขึ้น" ยุวดีกระซิบถาม

"คนหมู่นี้อาจจะเป็นพวกเดียวกับเสือที่บุกหมู่บ้านเฮา หรือบ่แน่หมู่เขาอาจจะเป็นเสือเย็น" บัวชุมเดาตามที่เห็น

"ข้าบอกแล้วบ่แม่นกา ว่าบ่หื้ออู้กัน อยากคอขาดกาว่าใด" สตรี

นางหนึ่งเดินเข้ามาจับผิด เธอยกดาบหมายจะฟัน ทำเอายุวดีร้องกรี๊ด

“หยุดก่อนดวงอิน จำบ่ได้กาว่าเฮาต้องเอาแม่ญิงที่ยังเป็นคนอยู่”

เสียงตำหนิจากสตรีอีกคนทำให้ ‘ดวงอิน’ มองค้อนและเดินหนีไปเสีย คนที่ห้ามจึงเดินเข้ามาใกล้

“ข้าฮู้ว่าพวกสูกั๋ว แต่ระหว่างนี้ข้าบ่ทำอะหยังสู ขอหื้อเงียบกันไว้ก่อน”

“จะพาหมู่เฮาไปที่ไหน” บัวชุมรวบรวมความกล้าถาม

“ไปเมืองสาปเสือ”

“ไปยะหยังหั้น”

“ถ้าถึงแล้วสูจะฮู้เอง” นักรบหญิงตอบแค่นั้น ก่อนจะสั่งให้ขบวนเริ่มเดินทาง เกวียนเล่มแรกจึงเคลื่อนที่ทันที ทุกอย่างดำเนินไปด้วยความเงียบเชียบ

ฟ้าเริ่มสว่างขึ้นเรื่อยๆ เห็นขบวนสุดท้ายจากไปแล้ว แต่คนที่ออกคำสั่งยังหันไปมองข้างหลังอยู่บ่อยๆ

“เป็นอะหยังกา ปิ่นฟ้า” ชายหนุ่มตัวสูงสังเกตเห็น “หรือสูยังห่วงสร้อยคำอยู่”

หญิงสาวถอนหายใจ “แม่นแล้ว หล้าวงศ์ ข้าหวังว่าสร้อยคำจะตวยมา”

“สร้อยคำคงโดนฆ่าแล้ว” ดวงอินเดินเข้ามาสมทบ

“สร้อยคำเป็นคนคิดแผนนี้เอง นางสั่งเป็นมั่นเป็นเหมาะว่า หากตะวันขึ้นแล้วนางยังบ่ปิ๊กมา อย่ารอ หื้อออกเดินทางทันที”

‘ปิ่นฟ้า’ เม้มปาก ขณะที่ ‘หล้าวงศ์’ เข้าไปตบบ่า

“เฮาต้องไปแล้ว”

เธอพยักหน้าพร้อมกับเดินตามไป แม้จะพยายามเข้มแข็ง แต่ก็ไม่วายหันกลับไปมองหลัง หวังว่าจะเห็นพี่สาวที่รักตามมาทัน